

BIBLICKÉ ÚKOLY

1983

1. čtvrtletí

CÍRKEV SLOUŽÍ SVĚTU

ÚVOD

Církev bývá často nepochopena a odporuje se jí. Namítá se, že je staromódní, zkosnatělá a některým se zdá, že je halasná. Jiní v ní vidí jen „prázdné lavice“. Je církev doopravdy tak špatná? Pomůže nám průzkum a porozumění najít v církvi pravou hodnotu?

Výraz „církev“ pochází z řeckého slova „eklesia“, což znamená shromáždění nebo lid vyvolený, který patří Bohu. Při uvažování o církvi to musíme mít stále na zřeteli. Církev není nějaká lidská organizace, ustanovil ji Bůh a patří jemu.

V Novém zákoně má slovo „církev“ zvláštní smysl. Znamená místní skupinu věřících, které Bůh shromáždil skrze Krista. Znamená Boží lid uprostřed zápasu mezi Kristem a satanem.

Církev představuje Boží aktivitu a odpověď člověka. Má svůj začátek v Boží existenci. Věříme, že v lidských záležitostech působí Bůh. Bez zřetele na tuto skutečnost nemůžeme církev pochopit.

V úkolech tohoto čtvrtletí chceme uvažovat o církvi. K ní patří i náš sbor. Tuto tematiku chce-

me studovat z hlediska biblického zjevení. Věříme, že Písmo je Boží slovo. V něm nacházíme popsaný Boží charakter i jeho záměr. Mluví o tom, jak Bůh v minulých staletích zacházel se svým lidem.

Církvi nejlépe porozumíme ve světle Boží moudrosti a lásky. Bůh chce mít vesmír, který ho vzývá dobrovolně a rozumně. Pak ale musí připustit možnost zla. To však znamená velké riziko. Bůh se k tomuto riziku odhodlal. Hřích zahrnuje nepochopení Boha a zneužití jeho stvoření. Hřích se stal skutečností. Církev je klíčovou částí Božího charakteru. Božím záměrem je zničit hřích ve vesmíru tak, aby nebyla zničena svoboda, kterou Boží láska ve vesmíru vyzaruje.

Bůh dosud vládne

Zákl. verš: Řím 11,33

Písmo zjevuje Boží velikost ve stvoření. Říká, že všechno, co Bůh koná, je dobré. Když se však podíváme koleni sebe, na stvoření, poznáváme, že se všechno nedá označit jako „dobré“. Jak se to stalo? Stvořil snad Bůh svět nedokonalý? Písmo nám dává odpověď.

V dnešním úkolu chceme uvažovat o tom, jak přímo před Božím trůnem došlo ke vzpouře. Byl vinen Pán Bůh? Vůbec ne! V Božím dokonalém stvoření nejsou stvořené bytosti jako stroje. Mohou samostatně přemýšlet. Mohou se samy rozhodovat, kterou cestou půjdou. Lucifer zhřešil. Zneužil svoji možnost volby. Připravil plán, který postavil proti Božímu plánu. Jít podle něj by znamenalo zakrýt si zrak před Boží láskou i moudrostí. Původce hříchu musil vzbudit pochybnost o Bohu. Následek byl, že ho Bůh musel vyloučit z nebe.

To svědčí o tom, že Bůh vládne. Následující tragédie se odehrála na zemi. Člověk byl stvořen k obrazu Božímu. Žil v krásné zahradě Eden. Přece však povolil satanovu pokušení a zvolil si hřích. I tenkrát ještě vládl Bůh? Ano, protože člověk byl z rajske zahrady vyhnán. Důležitější je však to, že Bůh měl určitý plán. Hřích člověka bylo možno odstranit, protože Bůh byl k člověku dobrý.

Poselství naděje se zvěstovalo lidem před potopou, kázalo se světu po potopě, Abrahamovi a jeho potomkům. Bůh si povolává určitý lid, dává mu vůdce, jakým byl Mojžíš, posílá jednoho proroka za druhým a nakonec posílá i svého Syna. Jeho Syn ustanovuje církev. Pomocí ní mají všichni lidé možnost poznat poselství Boží milosti. Církev bude nástrojem Božího působení na celém světě a ve všech dobách.

1. Možnost zhřešit

Jak vznikl ve vesmíru hřích? Iz 14,12—14

Jsme částí vesmíru. Obklopuje nás mnoho krás a vidíme mnoho světla. Je tu však i mnoho nepříjemného a odporného. Jak je to možné?

Lidé dávali mnohé odpovědi. Uvedme aspoň některé:

- A) Vesmír se vyvíjí. Pohyb se děje od jednoduchého ke složitému. Tím dochází k mnohým omylům. Časem však bude všechno dobré.
- B) Vesmír stvořil nějaký laskavý bůh. Protože sám nebyl dokonalý, mohl stvořit jen nedokonalý svět.
- C) Vesmír ovládají dvě nepřátelské mocnosti — dobro a zlo. Tak tomu bude po celou věčnost. Vidíme je ve stálém vzájemném boji.

Jsou stvoření a evoluce jenom pojmy pro opoziční názory?

Pravdou je, že věda nám nemůže říci, jak svět vznikl. Může podat jenom teorie. O počátku všeho nám může říci spolehlivé slovo jenom Stvořitel. Tedy někdo, kdo byl na počátku, kdo převyšuje a přesahuje celý vesmír. Křesťan věří, že Bůh v Písmu zjevuje tyto základní pravdy:

- a) Bůh je dokonalý a dobrý (Žalm 89,6—19).
- b) Všechno, co stvořil, je dobré (1 Moj 1,31).
- c) Hřích přišel do vesmíru a způsobil všechno utrpení lidí (1 Moj 3,17—24).

Je sice těžko pochopit, jak mohl vzniknout hřích v dokonalé bytosti. Nedá se to nijak zdůvodnit, ani vysvětlit. Jedno však je jasné: Bůh stvořil bytosti s možností svobodné volby. Bůh jako vševědoucí předvídal riziko možného zneužití svobody. Rozhodl se pro ně, protože jenom svobodná láska a svobodná poslušnost patří k dokonalému světu a plně zrcadlí jeho charakter.

2. Volba hříchu

Jak se rozhodli naši první rodiče použít svoji svobodnou vůli v zahradě Eden? 1 Moj 3,6

Adam a Eva mohli jít z kteréhokoli stromu v zahradě. Neměli jít jen z jediného — „stromu poznání dobra a zla“. Bůh jim objasnil důvod. Pod podmínkou poslušnosti mohli žít v trvalém pokoji a radosti. Kdyby však jedli ze zakázaného stromu, měla je stihnout smrt. Všechno bylo jasné. Strom byl symbolem jejich moci volit. Mohli poslechnout Boha a žít. Mohli ho neposlechnout a zemřít.

Proč se Eva rozhodla pro hřích? 1 Tim 2,14b

Každá pravá svoboda má meze. Zákon lásky musí ovládat život Božího stvoření. Jen tehdy mohou bytosti vesmíru jít důvěřivě svou cestou, jen tehdy může soukolí vesmíru pracovat v dokonalém souladu. Bůh je Bohem pořádku. Zavrhneme-li jeho zákony, nastává chaos. Bůh nemůže připustit trvalý zmatek. Nesoulad s Božími zákony nakonec znamená zánik.

3. Boží odpověď hříchu

Jak se Bůh zachoval ke hříchu člověka? 1 Moj 3,22
Bůh nemůže natrvalo trpět zlo v kterékoli části svého vesmíru. (Abak 1,13). Musí přijít doba, kdy bude vykořeneáno všechno zlo. Bůh však přitom miluje svoje stvoření. Adamovi a Evě připravil oděv z kůže a oblékl je. Bylo to jistě lepší nežli zástěrka z fíkového listí, kterou si zhotovili sami. Zlořečenství hříchu změnilo celý svět.

Kterými slovy naděje představil Bůh Mesiáše, jenž rozdrtí hadovi hlavu? 1 Moj 3,15

Co říká apoštol Pavel o Boží milosti a lidském hříchu? Řím 5,20

Hrůzu hříchu si uvědomujeme stále, ale ne vždy dost živě pocítujeme Boží milost. Často nám uniká, jak nám Boží milost nabízí vítězství nad hříchem. Pán Bůh připravil plán záchrany člověka. Tento spásný plán přesahuje lidské chápání.

4. Boží lid a Boží proroci

Na základě které skutečnosti mohl Bůh očekávat, že jeho lid bude zachovávat jeho přikázání? 2 Moj 20,2

Cím se vyznačuje smlouva? Smlouva předpokládá dvě strany. Jedna smlouvu navrhuje, nabízí, druhá ji přijímá. Bůh na hoře Sinaj uzavřel smlouvu se svým lidem. Řekl mu: „Toto jsou má pravidla.“ Lid odpověděl: „Cožkoli mluvil Hospodin, činiti a poslouchati budeme.“ (2 Moj 24,7) Smlouva byla zpečetěna krví. To ji činilo závaznou. (v. 8).

Žel, lid nedodržel svůj závazek. Dokonce sám Árón pomáhal lidu zhotovit zlaté tele. Lidské sliby jsou jen klamnou oporou.

Jakým způsobem se Pán Bůh snažil udržet svůj lid na správné cestě? Oz 6,5

Boží lid nežil podle světla, které měl. Proroci ho poučovali a varovali. Bůh chtěl bohatě požehnat svému lidu, přál si, aby byl požehnáním pro sousední národy. Zklamal však tolikrát, že je Bůh musel uvést do zajetí. Po návratu z Babylóna projevovali nějakou dobu horlivost při stavbě chrámu a snažili se zachovávat Boží zákon. Brzy však i to přestalo. Pán Bůh téměř čtyři sta let neoslovoval svůj lid skrze proroky.

5. „Bůh s námi“

Jaké jméno měl dostat Ježíš podle prorocké předpovědi? Mat 1,23

Všimněme si podobnosti o vinařích (Mar 12,1–12). V tomto podobenství Ježíš poukázal na bohatá požehnání, která dostal Izrael. Bůh očekával poslušnost. Předložil jim slávu Božího záměru, který mohli splnit poslušností. Odhalil jim budoucnost. Oni však nesplnili Boží záměr. Tím celý národ ztratil právo na Boží požehnání a přivodil na sebe záhubu.

Proč starozákonní proroci ve svém poslání neuspěli? Ne-

byla to jejich chyba. Izraelité zavrhli Boží poselství. Nyní přichází Ježíš jako jediný Syn Boží a přináší zvěst o Boží lásce. Přijal ho Izrael? Je tragédií, že se Židé obrátili proti Božímu Synu.

6. Do celého světa

Co chtěl Pán Bůh docílit tím, že poslal svého Syna na svět? Jan 3,17

Ježíš udělal všechno pro spásu člověka. Chce, aby každý měl příležitost rozhodnout se a být zachráněn. Proto si vybral své učedníky. Měli o něm mluvit. Přikázal jim, aby šli do celého světa a zvěstovali evangelium (Mat 28, 19–20).

Jaký program dostali učedníci? Skut 1,8

Která obrazná řeč vystihuje Ježíšovu péči o církve? Zjev 1,12–20

Bůh poslal sám sedm poselství sedmi sborům. V nich se zračí Kristův zájem o Boží lid. Chce, aby neztratil svou první lásku. Nabádá je, aby byl věrný až do smrti. Chce je zbavit každého falešného učení a hříchu. Přeje si, aby chom posilnili to, co je už na vymření. Církve je mu víc, než jenom předmětem svrchovaného zájmu, je mu nástrojem smíření.

2. úkol — dne 8. ledna 1983

Postavená na skále

Zákl. verš: 1 Kor 3,11

Podle Ježíšových slov moudrý člověk si svůj dům staví na skále. Skála je pevným základem. Totéž platí o církvi. I ona musí být postavena na pevném základě. Jen tenkrát obstojí proti nepřítelům.

Ježíš Kristus je církvi vším. Je jí zakladatelem i stavitel. Je zdrojem života a moci. On je tou Skálou a církev stojí na něm.

Lidský rozum nám nevysvětlí, kdo je Ježíš. To se dovidáme jen z Božího slova. Poznávají to ti, kteří otevírají svou mysl tomuto slovu a kteří jsou ochotni zvěstovanou pravdu přijmout. Blahoslavený člověk, který přijímá, co Bůh nabízí.

Pána Ježíše poznáváme jako skálu, na které je možno stavět stavbu našich nadějí. Poznáváme ho jako úhelný kámen církve, kterou sám buduje. Všechno to nám ukazuje důležitost církve i moc, kterou tím přijímáme. Církev se nemusí bát ničeho, ani smrti ani žádných mocností zla. Smrt zdánlivě vítězí nad každým z nás. A přece skrze Krista a moc jeho vzkříšení můžeme všichni volat: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“

Církev dostala velkou duchovní moc. Přijala klíče království. Na první pohled se to může jevit jako příliš velká autorita, kterou možno zneužít. V minulosti tomu tak nejednou bylo. Pán však církvi nedal moc, aby nad lidmi vládla. Skutečnou moc má jenom tenkrát, když se řídí plány a záměry Božími. Církev nemá rozhodovat o osudech národů. Když je církev plně ve službě zjevené pravdy, pak o osudu lidí i národů rozhoduje jejich postavení vůči ní.

1. Neúplné odpovědi

Na jakém základě vyjádřili mnozí Židé svůj názor o Ježíši Nazaretském? Mat 16,14

Tyto výroky byly odpovědi učedníků na Kristovu otázku. Právě jim chtěl říci o svém nastávajícím utrpení. Předtím jim však dal příležitost vyznat víru v něho, aby byli posílněni pro nastávající zkoušku. Táal se jich: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“

Každá z uvedených odpovědí na tuto důležitou otázku byla neúplná. Vystihovala vždy jen určitý rys významné

osobnosti národních dějin. Podobně neúplnou zůstává na tuto otázku každá odpověď i dnes, pokud chce někdo v Ježíšovi Nazaretském vidět jen „Syna člověka“.

2. Základní vyznání

Jak na Ježíšovu otázku odpověděl Petr? Mat 16,16

Ježíš Kristus se obrátil k učedníkům. Chtěl vědět, za koho jej pokládají oni a jak chápou jeho službu. Po chvíli ticha promluvil Petr. Nemluvil jen za sebe, ale i za své spoluúčedníky.

Kterými slovy vystihl Jan Křtitel Ježíšovo mesiášství? Jan 1,29

Jan poukázal na Ježíše jako Beránka Božího. Ondřej, jeden ze dvou, kteří ho následovali, řekl svému bratru Šimonovi: „Nalezli jsme Mesiáše“. Když se poprvé setkal Petr s Ježíšem, Pán ho oslovil: „Ty se budeš jmenovat Kéfas“. Kéfas je aramejské slovo a znamená „skála“. V řečtině se „skála“ nazývá „petra“. S tím souvisí i naše jméno Petr.

Jako Mesiáš má Ježíš své kořeny ve starozákonních proctvích. Byl synem Davidovým. Měl vrátit Izraeli království. Jeho vláda měla být počátkem království pokoje. Jeho panování mělo mocí i slávou převýšit království Davida i Šalomouna o tolik, o kolik Bůh převyšuje člověka.

Z čeho poznáme, že učedníci jen omezeně chápali povahu Kristova království? Sk 1,6

3. Zjevená pravda

Co bylo základem Petrova vyznání podle Ježíšových slov? Mat 16,17

Petrovo vyznání nebylo výsledkem lidského chápání. Nikdo z lidí mu tuto pravdu nezjevil. Žádný učenec ani náboženský vůdce mu ji neoznámil. Zjevil mu ji sám Bůh.

Do jaké míry jsme všichni závislí na Božím zjevení, když jde o spasitelné poznání Boha? 1 Moj 1,1; Žid 1,1—3

Pán Ježíš říká Petrovi, učedníkům i každému jinému: Zdrojem našeho chápání je Bůh. Lidská moudrost nevede k tomuto cíli, rozum i učenost mají své místo při zkoumání pravd. Spasitelné poznání Boha a jeho plánů týkajících se Ježíše Krista a spásy člověka nám však může dát jen zjevení Boží.

Komu je Bůh ochoten se dát víc poznat? Žalm 145,18

Poznání pravdy přináší velkou radost. Dává pocit jistoty. A přece mnozí lidé žijí ve stálém strachu a nejistotě. Nevědí, odkud přišli a kam jdou. Pochybují o Boží lásce. Zůstávají osamělí a zmatení. „Blahoslavený jsi“, řekl Ježíš Petrovi. Tato slova dodala Petrovi i ostatním učedníkům jistotu. Především musíme být ochotni slyšet. Ale musíme být ochotni i jednat.

4. Skálopevný základ

Co řekl Pán Ježíš o svém plánu v rozhovoru s Petrem? Mat 16,18

Těmto slovům přisuzovali lidé různé významy. Snažme se je pochopit v původní souvislosti. Ve verši 17. oslovuje Pán Ježíš Petra jménem Šimon (hebr. Simeon) „syn Jonášův“.

Jak se Petr dostal ke jménu Kéfas, tj. řecky Petros? Jan 1,43

Proč ho Pán takto oslovil? Evangelium nám to neříká. Ze souvislosti však vyplývá, že Ježíši šlo o určitý přátelský vztah. Podobně to mohlo být i v případě Natanaele (v. 47.48). Pánu Ježíši jde o osobní přátelský vztah ke každému členu církve.

Je možné, že Pán Ježíš viděl v Šimonově povaze určité skálopevné rysy. Pojmenování „Petr“ by tedy bylo projevem laskavé důvěry a ocenění. Když je tomu tak, jak tedy hledí Pán Ježíš na nás? Určitě nás vidí, jakými směme být z jeho milosti.

Jaká je souvislost mezi jménem Petr a skála, na které chce Ježíš postavit svou církev? Mat 16,18.23; 1 Kor 3,11

Pán Ježíš nechtěl stavět svoji církev na žádném člověku. Petr má sice své silné stránky, ale ještě větší slabosti. (Viz Mat 16,23; 26,34; Gal 2,11–13) Pavel nám ukazuje, že Ježíš sám je základem církve.

Petr vyslovil základní vyznání víry. Řekl, že Ježíš je Kristus, syn živého Boha. Tak to musí vyznávat každý člen církve. Tato pravda je nepohnutelnou skálou. To je základem každého pravého učení a skutečného spojení mezi učedníkem a jeho pánem. Petr to ve své epištole potvrzuje (1 Petra 2,4–9).

5. Moc k životu

Jak jediné může církev žít a přežít? Mat 16,18

Ježíšovo vzkříšení je zárukou vzkříšení každého věřícího člověka. Smrt už nebude žádnou překázkou radostného společenství s Kristem.

Jak se dívají praví křesťané na smrt? Zjev 14,13; 12,11

Mnozí pokládají smrt za vysvobození z béd a utrpení. Raději by zemřeli, než by se vzdali své víry. Pronásledování nejednou přispělo k rozmachu církve. Správně bylo řečeno, že krev mučedníků je semenem církve.

Kterými příklady a ujištěními potěšuje Písmo věrný Boží lid? Dan 3,16–18; 1 Kor 15,54.55

Vsichni, kteří přijmou Boží spasení a zřeknou se hříchu, nemusí se bát smrti. V Kristu církev nikdy nepřestává existovat. Lidé přicházejí a odcházejí, ale církev zůstává.

6. Autorita církve

Jakou moc a právo dal Ježíš své církvi? Mat 16,19

Tutéž autoritu dal Ježíš později všem učedníkům (Mat 18,18; Jan 20,23). Nesmíme si myslet, že tato autorita byla vyhrazena jen Petrovi. To by byl omyl. Jistě, klíče znamenají moc. Představují možnost dveře otevírat a zavírat. Nesmíme však zapomínat, že tuto autoritu kontroluje nebe.

Je možné z textů Skut 2,14 a 10,44 vyvodit nějaké Petrovo přednostní postavení v církvi?

Apoštol Petr nepochybně hrál významnou úlohu o letnicích a později otevíral dveře víry pohanům i Židům (Sk 2,14—47; 11,1—18). Nebyl však jediným představitelem církve, a v určitých krajích „klíče“ evangelia měli i jiní učedníci. Lidé slyší evangelium a přijímají ho, jsou jim odpuštěny hříchy a tímto způsobem se jim uvolňují pouta hříchu a smrti. Když posluchači zavrhnou svědectví Boží, zůstávají spoutáni vlastními hříchy.

K čemu vede poznání hříchu bez pokání? Jan 9,41

Klíče království nebeského jsou vlastně slova Kristova. Všechna slova Písma svatého jsou slovy Kristovými. Tato slova mají moc otevřít a zavřít nebesa. Jsou jimi řečeny podmínky, za nichž se lidem dostane přijetí nebo zavržení. Jejich poslání je proto tak závažné, že jeho výsledky dosahují až k věčnosti.

3. úkol — dne 15. března 1983

Bohem povoláná

Zákl. verš: Skut 2,39

Církev je společenství lidí, kteří odpověděli na Boží hlas. Písmo jasně říká, že Bůh povolává. Když Adam a Eva zhřešili, přišel Bůh do ráje a volal je. Nezapomíná na svůj lid ani v jeho hříchu. Nemá zálibu ve smrti bezbožného (Ezech 33,11).

Pán Ježíš povolává své učedníky přímo, osobně. Šimonovi dal dokonce zvláštní jméno — Petr. Toto jméno mělo později zvláštní význam. Petr ve své epištole píše, že Pán Bůh nás všechny povolal do své věčné slávy (1 Petr 5,10). Pán Ježíš však připomíná, že i když jsou mnozí povoláni, je málo vyvolených. Povolání jsou všich-

ni, ale ne všichni odpovídají kladně. Právě zde se má člověk rozhodovat.

V dnešním úkole budeme uvažovat o tom, jak Pán Bůh s povoláním určitých lidí sledoval zvláštní záměr. Tak Abraham byl osloven, aby opustil příbuzné a přátele a odešel z modloslužebného města. Jeho potomci byli povoláni, aby se stali zvláštním lidem. Boží povolání je požehnáním, protože lidi vyvádí z temnoty. Ježíš povolal své učedníky k službě. Chce, abychom šli cestou odpovídající jeho povolání.

1. Vyjít ze světa

Co Pán Bůh žádal od Abrahama? Žid 11,8

Jaké zaslíbení dává Bůh těm, kteří slyšeli jeho volání a uposlechli? Iz 41,8—10

Zaslíbení platilo Izraeli a Abrahamovým potomkům. Patří všem těm, kteří jsou poslušni Boha. Izraelité nevyužili nabídnutou příležitost. Jako vyvolený národ byli zavrženi, ale zůstala jim možnost spásy jednotlivě. Všichni, kteří přijímají Krista, jsou dědici všech zaslíbení (Řím 10,9—13; Gal 3,29).

2. Být Božím lidem

Co chce z nás Pán Bůh mít? 2 Moj 19,5

Bůh chce mít zvláštní lid, skrze něj chce projevovat svou přízeň. Chce mít zvláštní skupinu, která mu bude zvláště blízká. Tato skupina zachovává jeho přikázání. Pomocí této skupiny chce Pán Bůh pomoci celému lidstvu.

Co chce Pán Bůh udělat pro svůj lid? 5 Moj 7, 13—15

Co očekává Pán Bůh od svého lidu? 1 Petra 2,9—12

Nepřítel spasení se všemožně snaží rozšířit ve světě zločinnost a hřích. Neuplyne ani den, aby nás sdělovací prostředky neinformovaly o hrůzných zločinech na světě. Všechna satanská zloba je vypočítaná na záhubu lidí. Písmo nás na to upozorňuje a připomíná, že v posledních dnech nastanou nebezpečné časy.

3. Z temnoty k světlu

Čím se církev liší od těch, kteří k ní nepatří? 1 Petr 2,9

Žít v temnotě znamená být nevědomým. V tomto životě mohou mít lidé různé představy. Nevědí však nic určitého o tom, odkud přišli. Víme jen, že s bolestí, utrpením, pochybností a zlem se v životě setkáváme.

Bůh však povolal svůj lid z nevědomosti. Tento lid má teď určité poznání. Písmo nazývá toto poznání zvláštním světlem. Bůh lidem zjevil, odkud přicházejí. Ukázal, proč je boj a co je dobré a co zlé. Ukázal lidem, jak se mohou zbavit viny. Poukázal jim na budoucnost, kterou připravil všem věřícím. Život má nyní význam. Věřící lidé vědí, jaký je Bůh. Vidí ho v Kristu Ježíši. Cítí jeho lásku a vděčně ho vzývají. Vědí, že Kristus jim dává moc žít užitečným životem.

Co říká Petr o rozdílu mezi křesťany a nekřesťany? 1 Petr 2,10

Věřící si uvědomují svou sounáležitost. Jsou částí určitého hnutí. To znamená, že vědí, kdo jsou. Vědí, kde mají hledat pomoc. Vědí, kam mají jít, aby byli „doma“.

4. Máme být učedníky

Co žádal Ježíš od těch, kteří byli ochotni konat Boží vůli? Jan 1,44

Co přimělo učedníky Jana Křtitele k následování Ježíše? Jan 1,35—40

Učedníci nebyli kdovíjak vzdělaní lidé. Byli to však lidé upřímní. Zvěst Jana Křtitele na ně zapůsobila. Zkoumali Starý zákon a z něho se dověděli, že má přijít očekávaný Mesiáš. S tímto poznáním byli připraveni přijmout výzvu. Jejich mysl byla přístupna světlu. Jasně poznali, že Ježíš jim má co dát. Proto opustili všechno a šli za ním.

Který příklad člověka, který nenásledoval Ježíše, uvádí Písmo? Mar 10,17—22

Následovat Ježíše znamená uznat ho tím, čím je. První učedníci nepochybovali. Ježíš byl Mesiáš, proto uznali i jeho autoritu. Vyzval je, aby opustili svou práci a vstoupili do jeho služby: Neváhali a bezprostředně ho následovali. Ochotně se přizpůsobili, naslouchali jeho učení a učili se od něho. Necháпали vždy, co Ježíš říká. Kladli otázky. Někdy se i mýlili. Avšak nepochybujeme, že mu byli věrni. Tak byli uschopněni splnit Boží záměr, ke kterému byli pověřeni.

5. Povolání k službě

Jakou moc a úkol svěřil Ježíš svým učedníkům? Mat 10,1

Jakého vůdce slibil Pán dát svým učedníkům na jejich misijních cestách? Mat 10,20

Neměli se nikomu vnučovat. Kde je však přijali, tam měli pohostinství přijmout. Za jejich službu je měli lidé ochotně podpořit. Ve své práci měli být čestní. V pozadí veškeré jejich práce a úsilí byl Bůh.

Pracovat měli obezřetně. Vždy se totiž vyskytnou takoví lidé, kteří budou chtít mařit jejich dobré dílo. Neměli se však bát, i kdyby je předvedli před vládce a soudce. Neměli si dělat starosti nad tím, co mají odpovědět, až se je budou tázat. Duch svatý jim měl připomenout vhodná slova v pravý čas. Tak se stali vyslanci Kristovými. Jejich svědectví mělo soudit ty, kteří jim škodili.

Jaká bývá reakce našeho okolí, když přijmeme Krista? Mat 10,34—36

6. Žít důstojně

Jak se měli chovat věřící podle rady ap. Pavla? 1 Tes 2,12

Bůh nás ve své lásce povolal jako dědice svého království. Jsme tedy povoláni důstojně reprezentovat tuto poctu. Apoštol naznačil věřícím v Tesalonice, jaký život

mají žít, aby byl hoden Božího povolání (1 Tes 2,2–11).
Apoštol Pavel sám byl příkladem:

- A) Kázal evangelium směle.
- B) Nechtěl se líbit lidem, ani získat jejich přízeň, ale chtěl se líbit Bohu.
- C) Nikdy nelichotil.
- D) Neočekával dary od lidí ani jejich chválu.
- E) Staral se o jejich blaho.
- F) Pracoval dnem i nocí.

Kterými dalšími charakteristickými vlastnostmi se má podle ap. Pavla vyznačovat naše pravé povolání? Ef 4,1–3

- a) Pokorou,
- b) snášenlivostí,
- c) trpělivostí,
- d) jednotou ducha ve svazku pokoje.

4. úkol — dne 22. ledna 1983

Znaky církve

Zákl. verš: Sk 8,1

Kde můžeme nalézt církev? Jaká je tato církev? V dnešním úkole chceme dát odpověď na uvedené otázky.

Církev si příliš často představujeme jako chrámovou budovu, instituci nebo zvláštní skupinu lidí. První církev neměla žádné církevní budovy nebo jiná zvláštní vlastní shromaždiště. V Jeruzalémě se věřící scházeli v chrámu nebo i ve vlastních bytech, kde se modlili a kde se zvěstovalo slovo Boží. (Sk 2,46; 3,1; 5,42; 12,12)

Církev nepřestala existovat ani v době minulých pronásledování. Je všude tam, kde jsou její členové. Kde dva nebo tři se scházejí v Kristově jménu, on je s nimi a žehná jim (Mat 18,20). Církev může být malá nebo velká, bohatá nebo chudá — to vše není podstatné. Církev jde

vpřed skrze službu svých členů. Ježíš jde s nimi. V určený čas se scházejí k bohoslužbám.

Církev má tedy určité místo a určitý název. Lze ji spatřovat v jejích členech. Církev je místní, ale i všeobecná. V církvi působí sám Bůh. Církev je taková, jací jsou její členové. Proto je velice důležité, jak její členové myslí, jak se chovají a jak pracují. Stojí na Boží straně, protože je Bůh povolal. Konají dílo, které jim svěřil On.

V dnešním úkole vidíme církve v osobě těch, kteří nesou Kristovo jméno. Jejich život a smýšlení souvisí s tím, co Ježíš pro ně vykonal.

1. Svědectví o Ježíši

Jaké bylo svědectví apoštolů po letnicích? Sk 5,42

Apoštolové byli přesvědčeni o tom, že Ježíš Nazaretský je Mesiáš, o němž mluvil již Starý zákon. Přesvědčili se o tom z vlastní zkušenosti. Narodil se v Betlémě, jak to předpověděl Micheáš (Mich 5,2). Narodil se z panny, jak to prorokoval Izaiáš (Iz 7,14; Mat 1,23). Byl předpověděným Immanuelem — Bohem s námi. Jeho jméno — Ježíš — bylo důkazem toho, že je tím, který má vysvobodit Boží lid z jeho hříchů (Mat 1,21—23). Přišel „do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11). Avšak těm, kteří jeho slovům uvěřili, „dal moc být jeho syny“ (v. 12).

Jaké svědectví vydávali později apoštolové o tomto Ježíši? Sk 5,31

O čem kázali apoštolové v Antiochii a jaké jméno tam dostali? Sk 11,20.26

Učedníci přijali jméno „křesťané“. Kristus byl hlavním tématem jejich zvěsti, učení i rozhovorů. Jímavě a se slzami v očích vyprávěli o jeho smrtelném zápasu v Getsemane, o tom, jak byl zrazen, odsouzen i popraven. Svědčili o jeho trpělivosti a pokoře, s jakou snášel pohanění a mučení od svých nepřátel. Vyprávěli o jeho božském soucitu, s jakým se modlil za své pronásledovatele.

2. Věrnost pravdě

Proč si měli členové pravé církve vzájemně pomáhat?
Ef 4,25

Co řekl Ježíš sám o sobě? Jan 14,6

Co vidíme, díváme-li se na Ježíše Krista? Jan 1,1.14

Pravá církev představuje pravdu, tak jak je vidět v Ježíši Kristu. V oběti na kříži vidíme Boží lásku k padlému člověku. Pro výstrahu nám slouží příklad toho, který v pravdě nikdy nestál, protože je lhář a otec lži (Jan 8,44). K pravdě můžeme zaujmout jen jedno ze dvou stanovisek: buď pro, nebo proti. Máme možnost rozhodnout se přijmout Boží vůli, která je zjevená v Písmu a v Ježíši Kristu, nebo ji zavrhnout.

Co je Božím klíčem ke svobodě podle slov Pána Ježíše?
Jan 8,32

Křesťan může poznat pravdu o Bohu i o sobě a podle této pravdy žít. Může být tedy zbaven vin a moci hříchu. Může být posvěcen skrze pravdu. Ježíš o tom mluví ve své modlitbě (Jan 17,17).

Přesto jsou lidé, kteří pravdu zavrhnou. Mnozí ji různě překrucují (viz 1 Tim 4). Vědí o Bohu, ale přece odmítají přijmout, co je o něm zjeveno. Nechtějí být vděční za vše, co Bůh činí.

3. Činitelé Slova

Jak se mají chovat křesťané podle rady ap. Jakuba?
Jak 1,22

Jakub vyzdvihuje znovuzrození křesťanů. Tato zkušenost je důležitá. Jakub praví, že Bůh „ze své vůle nás zplodil slovem pravdy, abychom byli prvotiny jeho stvoření“ (v. 18). Jak důležitá je zkušenost znovuzrození, to důrazně objasnil Pán Ježíš Nikodémovi.

Člověk je dobrým členem církve, jestliže žije podle zásad církve. To je požadavkem pravé církve. Někde může být církev velice nepočetná, protože tam nejsou dobré podmínky k zvěstování pravdy, ale nemůže si dovolit přijímat

za členy takové, kteří nejsou ochotni žít podle poznané pravdy.

Jak porovnává Pavel činitele zákona s těmi, kteří jsou jen posluchači zákona? Řím 2,13

Z kterých Ježíšových slov vyplývá, že skutek má větší cenu než slova? Mat 7,21—27

4. Význam lásky

Jací mají být Ježíšovi následovníci? Jan 13,35

Lidská láska je velký Boží dar. Avšak lidskou lásku převyšuje ona láska, o níž mluví Ježíš. Není těžké milovat ty, kteří milují nás. Ježíš však mluví o vyšší lásce — o lásce z Boha. Taková láska miluje i nepřátele a ty, které není lehké milovat.

Která významná pravda zdůrazňuje podstatu Božích přikázání? Mat 22,37—40

Co píše Jan o vztahu lásky k Bohu a k člověku? 1 Jan 4,20.21

Někteří říkají, že milují Boha a jsou ochotni cokoli pro něho vykonat. Ve společnosti lidí jsou však nepříjemní a stále naříkají. Jen neradí se vžívají do situace jiných lidí, jsou samospravedliví a nelaskaví. To vše je důkazem toho, že nechápou, jak může být člověk šťastný s Bohem. Kdyby opravdu milovali Boha, projevilo by se to i ve vztahu k jiným.

5. Úsilí o oživení

Jak se vyjadřuje žalmista o Bohu? Ž 85,7.8

Pán Bůh vyvedl svůj lid z otroctví a odpustil mu jeho hříchy (v. 2.3). Žalmista je za to vděčný. Touží mít Boží pokoj v srdci. Chce duchovně pookřát. Záleží mu na spasení. Potřebuje Spasitele a jeho zásluhy. Chce žít v souladu se svojí vírou.

Jakou radu dává apoštol Pavel těm, kteří jsou příliš sebejistí? 1 Kor 10,12

V pýše je skryto velké nebezpečí. Církev si smí uvědomovat, že je pravou církví, ale současně musí uznat potřebu nápravy a usilovat o ni.

Z kterých slov Písma poznáváme, že církev potřebuje stálou reformaci? Zj 2,4.14.16.20; 3,2.16

Život církve je závislý na jejím správném vztahu k Bohu. V tomto ohledu nemůže být církev nijak lhostejná, ale nanejvýš obezřetná. Stále musí přijímat nový život z nepřerušeno spojení se zdrojem života.

6. Dělání Božího díla

Z kterých Ježíšových slov poznáváme jeden z důvodů, proč Ježíš dělal dílo, které mu svěřil Otec? Jan 17,4

Čím se vyznačuje dílo církve:

A. Církev má svůj počátek v Bohu.

B. Musí být aktivní, tak jak jí to ukazuje Ježíš.

C. Církev musí projevovat ducha Kristova.

Kterými slovy varoval Ježíš církev před snahou o popularitu? Luk 6,26

Někdy se úspěch měří velikostí a dobrou vůlí. To neplatí o církvi. Některé denominace mají dojem, že konají Boží vůli. Mají velký počet členů. To může mýlit. Církev je povolána, aby vydávala svědectví. Avšak ne všichni, kteří slyší, přijmou pozvání evangelia. Většina je obvykle zavrhne. Cesta spravedlnosti je úzká a brána do života těsná. Spasitelovo varovné napomenutí je aktuální dodnes.

5. úkol — dne 29. ledna 1983

Církev v obrazném přirovnání

Zákl. verš: Ef 5,32

Apoštol Pavel mluví o spojení Krista s církví jako o tajemství. To však neznamená, že mu nemůžeme rozu-

mět. Naopak, dar Božího slova a ochota otevřít mu své srdce vedou k pochopení tohoto tajemství.

Spojení mezi Kristem a církví se může zdát jednoduchou záležitostí. Lidská slova nikdy dokonale nevystihnou Boha a jeho dílo. Lidské myšlení je omezené. Boží dílo přesahuje lidské chápání. Boží působení v církvi je mnohokrát více. Různé lidské výrazy se snaží objasnit Boží dílo.

Písmo nám pomáhá porozumět tomuto tajemství tím, že do určité míry používá obraznou řeč. V dnešním úkole budeme uvažovat o obrazném znázornění vztahu mezi Kristem a jeho církví.

Zaprvé to bude obraz stáda ovcí s pastýřem. Pro učedníky bylo toto přirovnání jasné k pochopení. Pán Ježíš zde na sebe ukázal jako na dobrého Pastýře. Učedníci okamžitě pochopili, co tím míní.

Obraz vinného kmene a jeho ratolestí ukazuje rovněž na vztah Krista a církve. Některé z pravd uvedených v tomto obraze, nejsou v obraze o ovcích a pastýři. V tomto případě jde ještě o víc, než pouze o pastýřskou péči. Zdroj života je znázorněn životodárnou mizou, která proudí do větví. Mají-li větve přinést ovoce, musí být spojeny s kmenem.

Obraz kamenů potřebných k stavbě, vystihuje další pravdy. Petr pochopil, že představa kamene má svůj nedostatek. Kámen je mrtvý. Proto mluví o „živých kamelech“. Nezapomeňme, že i to nejvýstižnější přirovnání lidskými slovy je jen nedokonalé. Přesto je lidská řeč obdivuhodně tvárná. Třebaže nemůže vše, svou obrazností a názorností je jedinečným komunikačním a poznávacím prostředkem.

1. Ovce a pastýř

Jak obrazně vystihl Pán Ježíš spojení se svým lidem?
Jan 10,11

Pán Ježíš se zde představuje jako Pastýř. Své následovníky označuje jako ovce. V biblických zemích dobře ro-

zuměli této obrazné řeči. Všude bylo dost ovcí i pastýřů. Byli pastýři dobří, ale byli také zlí pastýři. Některým ovcím se vedlo dobře, jiné byly ponechány na pospas vlkům. Obvykle poznaly ovce svého pastýře podle hlasu. Na jeho zavolání se k němu sběhly. Mohly se na něho spolehnout, že je povede na dobrou pastvu a k čerstvé vodě a na noc je zavede do bezpečné ohrady.

Jakými slovy vyjádřil žalmista napřetržitou Boží pomoc?
Žalm 23

V čem jsou lidé podobní stádu ovcí? Zde je mnoho společných rysů. Lidé se spoléhají na své vůdce. Ti k nim bývají někdy ohleduplní, někdy jsou až tyransky nespravedliví. Ovce někdy zabloudí a je nutno je hledat. Zvláště jemně se s nimi musí zacházet, mají-li malá jehňátka. Pastýř bere často malá jehňátka do náruče a odnáší je na bezpečné místo.

V obrazné řeči o pastýři a ovcích vidíme výstižný obraz člena církve a jeho Pána. Věřící člověk se nemusí ničeho bát, protože se může spolehnout na úzké společenství s dobrým Pastýřem. On dal svůj život za své ovce. To je ta největší oběť.

2. Ratolesti a kmen

Jaké obrazné přirovnání z rostlinné říše použil Pán Ježíš, aby vystihl svůj vztah k svému lidu? Jan 15,1

Podobenství o pastýři a ovcích nevystihovalo vše. Kdyby bylo úplné, nebylo by zapotřebí dalšího podobenství. Pán Ježíš chtěl ukázat co nejuzší spojení mezi sebou a svým lidem. Nejlépe to vystihuje spojení větve s kmenem.

Jaké dílo starostlivé lásky koná Otec podle tohoto podobenství? Jan 15,2

Větev je k tomu, aby nesla ovoce. Bez životodárného spojení s kmenem by zůstala neplodná, uschla by a musela by být odstraněna.

Těsné spojení větve s kmenem je velice poučné. Výživu větvi přináší míza, která proudí z kmene. Větev přináší

ovoce, které je přirozeným důsledkem úzkého spojení s kmenem. Hojnost ovoce je pro zahradníka odměnou.

Které starozákonní podobenství mluví o vinném kmeni?
Iz 5,1—7

Církev je Boží vinice, Pán Ježíš je kmen a členové jeho církve jsou ratolesti. Věřící musí být s Kristem spojeni tak těsně, jako je větev spojena s kmenem. Jen tak mohou přinášet ovoce k Boží slávě.

3. Kameny a stavba

Jaké podobenství používá Petr, aby vystihl církev? 1 Petr 2,5

Kameny a stavby symbolizují něco pevného. Tuto vlastnost nemohlo vystihnout ani podobenství o ovcích a pastýři ani o vinném kmenu a ratolestech.

Jaký záměr sledoval Pavel, když církev připodobnil k stavbě? 1 Kor 3,9

Pavel se představuje jako Boží spolupracovník. Při stavbě je především důležitý základ. Jediným základem církve je Ježíš Kristus (v. 11).

Pán Ježíš poukázal učedníkům na to, jak důležitý je základ. (Viz Mat 7,24—27) Moudrý člověk se liší od nemoudrého tím, že staví na skále, nikoli na písku. Církev stojí na skále, kterou je sám Ježíš Kristus.

Kdo je základem svatého chrámu a úhelným kamenem?
Ef 2,20—22

4. Království a král

S jakým radostným poselstvím šel Ježíš do Galileje po uvěznění Jana Křtitele? Mar 1,15

Království Boží — to je další obraz duchovní skutečnosti. Toto království není ze světa, ale je přesto skutečností. Pán Ježíš v rozhovoru s Pilátem jasně naznačil, že je králem (viz Mar 15,2).

Která podobenství použil Pán Ježíš, aby lidem přiblížil království nebeské? Mat 13,18—52

Různí lidé přijímají různě sítě Boží pravdy. Ěůda jejich srdce odpovídá obrazné řeči podobenství.

V dalším podobenství je království nebeské přirovnáno k dobrému semeni a ke kookolu. V jiném je zas přirovnáno ke klasu nebo k pokladu skrytému v poli, který člověk musí hledat, má-li poznat jeho hodnotu. Dále je nebeské království přirovnáno drahé perle, a ten, kdo ji chce získat, prodává vše, co má, jen aby měl onu perlu. Také rybářská síť je výstižným podobenstvím, avšak jen to dobré, co uvízne v síti, má hodnotu.

Jaký je podle Pavla rozdíl mezi pozemským a nebeským občanstvím? Fil 3,19.20

Co mělo být ukončením všech pozemských království na základě Nabuchodonozorova snu, jak to čteme v Danielově proroctví? Dan 2,35.44

Původcem tohoto svrchovaného království je Bůh. Jsme povoláni k tomu, abychom se stali občany tohoto království. Je to ta nejvyšší pocta pro každého. Křesťan v tomto světě nemá nikde trvalé místo. Touží po domově v Božím království. To je nejvyšším cílem všeho jeho úsilí.

5. „Domáci Boží“

Ke které rodině patří věřící podle ap. Pavla? Ef 2,19

Podobenství o domácnosti lépe vystihuje postavení členů církve nežli výraz společenství. Církev je určité rodinné společenství. Členové rodiny mají k sobě blíže nežli členové kterékoli jiné pospolitosti.

Které Ježíšovo slovo zarazilo Nikodéma v souvislosti s jeho účastí v nebeském království? Jan 3,3

Nikodém se podobal mnoha jiným dobrým lidem. Domníval se, že pro svůj správný život může vejít do nebeského království. Byl přesvědčen, že jej k tomu opravňuje věrné zachování zákona.

Proč je možno lháře považovat za děti toho zlého? Jan 8,44

Děti jsou velice podobné svým rodičům. Všichni jsme zdělili rysy padlého Adama. Abrahamovi potomci zjevovali zase rysy Abrahamovy povahy (v. 39). Jsme znovuzrození v Boží rodině; máme tedy projevovat Boží charakter.

Kterými slovy vyjadřuje Pavel úzkou sounáležitost Boží rodiny? Ef 3,14.15

6. Hlava a tělo

Kterým podobenstvím chtěl Pavel vystihnout pravou podstatu církve? 1 Kor 12,27

Přirovnání církve k tělu je velice výstižné. Pověsimněme si několika věcí:

- a) Tělo nemůže existovat bez hlavy; církve nemůže žít bez Krista.
- b) Tělo má mnoho údů a každý úd má své poslání.
- c) Žádný úd se nemůže vynášet nad ostatní.
- d) Všechny údy spolu souvisí.
- e) Tři „dary“ se týkají všech: Víra, naděje a láska.

Jak vystihl Pán Ježíš úzké spojení mezi sebou a svými učedníky? Mat 10,40

Není to nic neobvyklého být zneuznán a zavržen i od svých blízkých a známých. Také Ježíšův úděl byl takový. To může být pro nás útěchou. Víme, že Ježíš se s námi ztotožňuje. On je hlavou církve. Spolu s ní snáší těžkosti a spolu s ní se raduje z úspěchů. Ježíš je hlavou církve, církve ho však neovládá. Není na církvi závislý. Chce však, aby byla tím, čím být má — jeho nevěstou.

Vyvolený lid

Zákl. verš: Kol 1,21.22

Pavel píše věřícím do Kolosis. Zjevuje jim plán, který má Kristus pro každého člena církve. Tento plán převyšuje každou slabost a hřích. Petr podává podobný obraz. Ukazuje, že být svatým je božský příkaz. Pavel v dopise Židům dodává, že bez svatosti „nikdo neužít Pána“ (Žid 12,14).

Kristus je svatý a také jeho církve je svatá. Nenávidí hřích, netrpí jej, nazývá jej pravým jménem a bojuje proti němu.

Pán Ježíš prosil, aby jeho učedníci byli posvěceni (viz Jan 17,17). Posvěcení může být uskutečněno prostřednictvím Božího slova, které je Bohem zjevenou pravdou. Cílem církve je svatost. O tom nemůže být pochyb.

Pojem „svatost“ pochopíme tehdy, budeme-li mu rozumět biblicky. V dnešním úkole o tom chceme uvažovat. Musíme pochopit, co církve je a k čemu jsou povoláni její členové.

Členové církve jsou povoláni k svatosti. Někteří lidé nechápou pojem svatosti. Musíme se pozorně zamyslet, abychom pochopili, co tímto pojmem rozuměli novozákonní pisatelé. Může se to vztahovat na vzestupný způsob života, který směřuje k podobnosti Kristu. Povolání je skutečně vznešené.

Neustále musíme mít na paměti, že všechna Boží přikázání jsou zaslíbeními. To je velké požehnání. Ve vlastní síle Boží požadavky nesplníme. Naše úsilí o to by dopadlo nanejvýš uboze.

Díky Bohu, že od nás nežadá nic, k čemu by nám nejdříve nedal sílu, nýbrž že jeho příkaz obsahuje současně i slíbenou pomoc. A tak ne my, ale on v nás a skrze nás začíná i dokonává své dílo svatosti.

1. Povolání svatí

Jak zní Pavlův pozdrav členům církevního sboru v Římě? Řím 1,7

Výraz *s v a t ý* se dnes běžně neužívá. Tímto výrazem se označují velice zbožní lidé, které katolická církev svojí autoritou prohlásila za svaté. Některé moderní překlady Písma nahrazují tento výraz jinými slovy, jako „...od Boha povolání za jeho vlastní lid...“, anebo „...povolání stát se jemu odevzdaným lidem“, „...povolání být Kristovými muži a ženami“.

Co říká Pavel, jak se člověk stává svatým? 1 Kor 1,2
„Posvěceným v Kristu Ježíši“ — řecký výraz, který překládáme slovem „posvěcený“ je odvozen z téhož kmeně jako slovo svatý. Věřící je v Ježíši a Ježíš je v něm. To je důvod, proč je svatý. Pán Ježíš se modlil, aby jeho učedníci byli posvěceni pravdou, Božím slovem (viz Jan 17,17).

Co označil apoštol Pavel v dopise Tesalonicenským za hlavní prvky v jejich zkušenosti spasení? 2 Tes 2,13

2. Význam svatosti

Co čteme o kadidelnicích, z nichž se měly zhotovit tepané plechy na potažení oltáře? 4 Moj 16,38

Uveď dva příklady, kdy země byla posvěcena Boží přítomností! 2 Moj 3,5; Jozue 5,15

Bůh je svatý. Čehokoli se Bůh dotkne, je svaté. Chrám byl svatý proto, že jej posvěcovala Boží přítomnost. (Viz Mat 21,13) Sobota je svatá, protože ji posvětil Bůh. V tento den — který sám posvětil — se setkává se svým lidem.

Jaký záměr sledoval Bůh s Izraelity? 5 Moj 28,9—14

Bůh oddělil Izrael za svatý lid. Přál si, aby byli světu požehnáním a příkladem. Byla zde jen jedna podmínka — zachovávání Božích přikázání.

Svatost předpokládá Boží oddělení. Znamená to oddělit se od ostatních lidí pod podmínkou poslušnosti se zaslíbe-

ným požehnáním. Svatost vyžaduje poslušnost Božích přikázání.

3. Boží přikázání

Proč má být Boží lid svatý? 1 Petr 1,16

Petr praví všem věřícím, že v každém svém jednání mají být svatí (v. 15). Svatost není omezena jen na některé bohoslužebné úkony. Netýká se jen určitých chvil dne nebo týdne. Křesťan má být svatý vždycky, na každém místě a při každém svém jednání.

Jaká je Boží vůle s námi podle apoštola Paula? 1 Tes 4,3—8

Pavel zde ukazuje, že mezi křesťanem a neobráceným člověkem musí být jasný rozdíl. Neobrácení lidé se mohou chovat nevhodně, nikoli však křesťan. Křesťan zná Boha, pohan nikoli (v. 5). Poznání Boha rozhoduje o cestě života. Víme, že Bůh je láska. Vykonal pro nás vše, nic neopomenul. Naši odpovědí je poslušnost jeho vůle. A víme, že jeho vůle je vysvobodit nás z hříchu a smrti. Přeje si, abychom vyzařovali jeho dobrotu a svatost.

S čím musíme počítat, jestliže se nechceme vzdát bezbožných cest? Kaz 12,13.14; 5 Moj 4,24

4. Odpověď věřícího

Oč se snaží křesťan, který věří v blízkost Kristova příchodu? 1 Jana 3,3

Řecký výraz, který překládáme slovem „očisťuje se“, je uveden v přítomném čase. Znamená, že křesťan se vždy snaží žít čistým životem, zvláště pak proto, že má před očima blízký Kristův příchod. Ví dobře, že sám se nemůže očistit, ale ví také to, že když v pokoře přijde k Bohu a prosí o očistění Kristovou krví, Pán Bůh mu odpouští a očistí jeho život.

Jaký je Boží cíl s jeho věřícími dítkami? Žid 13,20.21; 1 Tes 5,23

V každém svém jednání s povoláním lidem má Bůh cíl — posvěcení církve. Chce, aby církev byla svatá. Poslal svého Syna, aby zemřel za lidi. Skrze něho mohou být posvěceni poslušností pravdy.

Kterými dalšími dvěma významnými vlastnostmi se má vyznačovat křesťan? Žid 12,14

5. Praktické záležitosti

Jaké chování očekává Pavel od lidu Božího? Řím 16,2
Ze souvislostí tohoto verše zjišťujeme následující:

- a) Fében je „naše sestra“. Členové církve jsou si navzájem bratry a sestrami.
- b) Fében byla „diakonkou v církevním sboru“. Sloužit církvi není nic pokořujícího.
- c) Měli ji přijmout „v Pánu“, tj. jako vyvolenou Páně.
- d) Fében pomáhala mnohým. Bylo tedy samozřejmé, aby jí členové pomáhali ve všem, co potřebovala.
- e) Fében je dokladem o Pavlově postoji k ženám. Apoštol nesnižuje ani nepodceňuje ženu. Věděl dobře, jakou pomocí v církvi mohou být ženy.

Svatost neznamená osamělost, třebaže jde do jisté míry o zvláštního jedince. Tato zvláštnost by se měla projevat v tom, že posvěcený člověk je odevzdán službě svým bližním.

6. Bezúhonný život

Jaký životní vzor má mít i následovat člen církve? Fil 2,15

V předcházejícím verši napomíná Pavel křesťany, aby všechno konali bez reptání a bez pochybování. Je to vůbec možné? Viděli jsme již někdy něco podobného? Nebo jsme denně svědky projevů nespokojenosti a mrzotosti? Lidé si stěžují na vše, jakoby s ničím nebyli spokojeni. Vzpomeňme na Izraelce na poušti (2 Moj 15,24; 16,2; 17,3). Není těžké nalézt chybu na někom nebo na něčem.

Jak se chová Ježíšův následovník k problémům členů sboru nebo společnosti vůbec? 1 Tes 5,13—15

Křesťan žije vyrovnaným životem. Ví, že všechno je v Božích rukách. Pán Bůh dělá všechno dobře. Proto křesťan nechce svým naříkáním a reptáním zneuctivat Boha. Nevyhledává sváry. Nepodněcuje soudní spory (viz 1 Kor 6,1—8).

7. úkol — dne 12. února 1983

Povolání k svatosti

Zákl. verš: 1 Jana 1,10

Církev je svatá. Má být poslušná Božího zákona lásky. A přece každý její příslušník je hříšníkem. Toto je tajemství církve. Takové myšlenky se zdají být protichůdné. Jak tomu máme rozumět?

Nezapomeňme nikdy, že se rodíme v hříchu. Hříšné sklony mají u nás živnou půdu. Všichni jsme zhřešili a nemáme slávu Boží, kterou u nás Bůh očekával. Přál si, abychom vyzařovali jeho obraz. (Viz Řím 3,23)

Tělo samo o sobě není špatné. Nemůžeme mít čistého ducha a hříšné tělo. Člověk je celek. Nemůže se rozloučit s tělem a přitom stále existovat. Křesťan musí být svatý celý, tj. tělo, duch i duše. To je cílem křesťana. (Viz 1 Tes 5,23)

Křesťan prosí o odpuštění. V Písmu čteme, že hříchy jsou mu odpuštěny a je prost „každé nepravosti“ (1 Jana 1,9). Stalo se tak proto, že Bůh je „věrný a spravedlivý“. Křesťan žije ve světle evangelia, a „Ježíšova krev očišťuje nás od každého hříchu“ (v. 7). Jan říká velice jasně, že „kdo se narodil z Boha, nehřeší“ (1 Jana 3,9). To znamená, že hřešit není jeho zvykem. Nemá zálibení dál pokračovat v hříchu, když zjistí, že jde nesprávnou cestou.

Neznamená to však, že se nikdy nedopustí hříchu nebo různých omylů, že nikdy neklopýtne.

Boží lid je povolán k spravedlnosti, ale žije ve stínu hříchu. Stále se o tom můžeme přesvědčovat. Zdánlivý protiklad spočívá v tom, že církev tvoří hříšníci, kteří jsou „svatí“!

1. Varovná slova

Jak nás varuje Jan před nedomyšlenými výroky? 1 Jana 1,8

V životě přichází křesťan často k zvláštním protikladům. Křesťan je povolán k tomu, aby byl svatý, aby byl oddělený, aby žil Bohu a sloužil mu. A přece nemůže říci, že je bez hříchu. Čím blíže jsme Ježíši, tím zřetelněji vidíme své chyby a nedostatky.

Jak vidí Bůh všechny lidi? Žalm 14,3; Kaz 7,20

Každý člověk má hříšnou přirozenost, protože je Adamovým potomkem. „Co se narodilo z těla, tělo jest“ (Jan 3,6). Tato slova řekl Pán Ježíš Nikodémovi. Připomíná mu zde, že člověk může žít zdánlivě velmi čestně, a přece nemůže být kandidátem nebe, pokud se nezrodí znovu.

Bůh, jemuž věříme, je „věrný a spravedlivý“ a chce nám odpustit hříchy. To je jedna ze základních pravd evangelia. Své hříchy máme vyznat a pak se smíme těšit z tohoto požehnání (viz 1 Jana 1,9).

Co říká Jakub o našem lidském způsobu života? Jak 3,2

Jaký základní rozdíl je mezi člověkem, který žije z Boha, a tím, který chce žít bez Boha? 1 Jana 3,9

2. Nečisté roucho

Co říká prorok Izaiáš o lidské spravedlnosti? Iz 64,6

Člověk se vždy snažil dělat to, co pokládal za správné. Adam a Eva si zhotovili oděv z listů. Také Kain přinesl oběť jako jeho bratr Ábel, ale upravil ji po svém. Takové

lidské činy prozrazující sebejisté spoléhání na vlastní síly a schází zde víra v toho, který za hříšníka obětoval svůj život. Člověk se chce zachránit vlastními skutky, ale ty Bůh nemůže přijmout. Spasení můžeme získat jediné vírou v Krista a nikoli spoléháním na vlastní možnosti a skutky.

Co probouzí v člověku chtění vysvobodit se z následků vlastní bezbožnosti? Řim 10,3

Mnozí by byli ochotni vzdát se pohodlí, bohatství, jídla, případně by i žili v sebezapření, jen aby si zasloužili spasení. Křesťan má také často takové sklony. V dějinách církve je mnoho příkladů mužů a žen, kteří snášeli těžkosti pro evangelium. Pavel však ukazuje, že bez lásky je to vše ničím (1 Kor 13,3)

Jak projevuje žalmista radost nad tím, kdo bez výhrad důvěřuje Bohu? Žalm 32,1.2.5.11

3. Varovné příklady

Jak vyznal David Bohu svoji nehodnost? Ž 143,2

Je někde v Písmu zmínka, že by Pán Bůh přehlédl Davidův hřích? 2 Sam 11,27

Který přední učedník učinil osudný omyl proto, že neznal vlastní slabost? Mat 26,33—35

Petr tvrdil, že za svým Pánem půjde třeba do vězení nebo i na smrt. Říkal to upřímně, ale neznal sám sebe. Prvky zla dřímaly v jeho srdci a okolnosti je probudily k životu. Petr musel poznat své nebezpečí, neměl-li zahynout věčně. Spasitel viděl jeho sebedůvěru a sebejistotu.

Církev má mnoho slabostí a přece je Bohu na světě nejmilejší a Bůh o ni svrchovaně pečuje. Jednejme opatrně, posuzujeme-li její členy. Zlo nemáme přehlížet, ale Bůh má způsob, jak je odstraní. Jednou každé zlo pomine.

4. Potřeba nápravy

Co může být základním nedostatkem církve? Zj 2,4

Je církev vždy taková, jaká by měla být? Žel, církev nemá vždy neochvějnou lásku k svému Pánu. A přece tento vztah lásky je jádrem života církve. Když slábne láska nebo se ztrácí, hyne církevní sbor. Církev může sice projevat horlivost, obětavost, velké úsilí při hlásání evangelia, avšak lásku nenahradí nic.

O jaké slabosti církve před druhým příchodem Páně čtete ve Zjev 3,16?

Církev je vlašná. Znamená to, že církev nežije podle daných možností. Nepracuje a nežije, jak se sluší na církev, která má bohatnout ve víře. Laodicejskému sboru schází bohatství víry. Je mu nabízeno roucho Kristovy spravedlnosti, ale spokojuje se tím, čeho dosáhl vlastním úsilím. Zdá se, že dokonce ani nechápe, jak ubohý a chudý vlastně je. Je to velké nebezpečí laodicejského sboru. Církev však nikdy nemusí ztrácet naději. Ježíšovo laskavé pozvání platí dosud stále: „Aj, stojím u dveří a tluku“ (v. 20).

5. Zármutek nad hříchem

Na jaké důsledky přestupování zákona Božího u Židů upozornil Pavel? Řím 2,24

Židé měli mnoho příležitostí. Znali dobře desatero. Přece však zklamali. Nabízené příležitosti nevyužili. Znali zákon, ale nezachovávali jej. Znali Boží vůli, ale neřídili se jí. Namísto aby byli zprostředkovateli Božího požehnání pro jiné, odvraceli lidi od Boha.

Jaký rozdíl činí Pavel mezi Izraelem tělesným a Izraelem duchovním? Řím 2,29; Gal 3,29

Pro jaké skutky obvinil Bůh Izraele z rouhání? Ez 20,27.28

Božímu jménu se rouháme tím, když se odvracíme od bohoslužby pravému Bohu a sloužíme modlám. Nejsou to modly ze dřeva nebo z kamene. Je to cokoli, čemu dáváme v životě první místo a považujeme za důležitější nežli Boha. Jestliže přes všechny dobré úmysly nebude nám v životě Bůh prvním a svrchovaným zájmem, zneuctíváme jeho jméno.

6. Prosba o milost

*Jak vyjádřil David pravý zármutek nad hříchem? Ž 51,3
Které jediné řešení problému svého srdce viděl David?
Ž 51,12*

Boží milost musí stvořit nové srdce, jinak zbytečně očekáváme čistotu života. Můžeš se snažit o ušlechtilý a čistý charakter bez Krista — ale tvá stavba bude stát na sypkém písku. V prudkých vichrech pokušení se tvůj dům dozajista zřítí.

Jak pochopil David rozdíl mezi zkroušeným srdcem a zápalnými oběťmi? Ž 51,19

Člověk se musí zřici vlastního já. Jen tak může cele věřit Ježíši a jen tak může z něj Ježíš udělat nové stvoření. Kristova láska dá věřícímu nový život. Křesťan se musí dívat na původce a dokonavatele naší víry. Tak pozná a pochopí Kristův charakter.

8. úkol — dne 19. února 1983

Spojení v Kristu

Zákl. verš: Ef 4,13

Bůh je jeden, proto je také jen jedna církev. Tato jednota je projevena v duchu, v plánu i záměru. Místní církevní sbor může být malý nebo velký, ve městě nebo na venkově, ve vyspělé zemi nebo v rozvojové krajině, ale vždy je spojen s Bohem. Jednota je božský znak církve.

Lidé na světě jsou rozdělení a rozdělováni etnicky, rasově, politicky, ideologicky, kulturně i jazykově. Hřích rozděluje a podněcuje závist a boj o nadvládu. Činí lidi nešťastné. Šíří podezírání a pochybování. Celý svět je rozdělen.

Církev má být jednotná přes jazykové a kulturní rozdí-

ly. Duch svatý strhává překážky, které lidi rozdělují. Pán Bůh po potopě dopustil zmatení jazyků, aby překazil stavbu věže, „jejíž vrchol by sahal až do nebe“ (1 Moj 11,4). O letnicích dal zase učedníkům dar mluvení cizími jazyky. Tehdy každý návštěvník slyšel a rozuměl evangeliu ve vlastní řeči. Tak byla církev sjednocena.

Jednota nebývá získána ze dne na den. Křesťané musí o ni bojovat. Musí k ní dorůst. Musí Bohu dovolit, aby usměrňoval jejich život. Jejich hříšná přirozenost, kterou zdělili po Adamovi, se změní na duchovní přirozenost, kterou mohou získat v Kristu. Jednota církve nevyžaduje, aby všichni byli zcela stejní. Také apoštolové byli povahově rozdílní.

1. Jen jedna

Z kterých jednoduchých slov apoštola Pavla je zřejmé, že církev je jen jedna? Ef 4,5

Pavel říká, že členové církve mají žít ve vzájemném míru a jednotě (v. 3). Je velice snadné rozdělit celek na několik malých skupinek. Snadné je také kritizovat a vytvářet negativní směry. Členové církve mají vždy myslet na to: je pouze jeden, který povolává, a to je Pán Bůh. Jen v jediném je naděje, a to je Kristus. Je pouze jeden Duch, který posvěcuje. Je jen jedno evangelium, které církev spojuje. Je jen jeden pán, v něhož jsme pokřtěni. Proč je tedy církev rozdělená?

Na jakém základu dospěl jeruzalémský koncil k názoru, že všichni lidé mají náležet do jedné církve? Sk 15,12—19

Která Kaifášova prorocká slova naznačují, že Ježíšova smrt bude mít spásný a sjednocující účel? Jan 11,51.52

V Žalmu 76,11 čteme, že dokonce lidský hněv chválí Boha. Tak to bylo v případě Baláma, jehož zlořečení Izraeli změnil Bůh v požehnání. Podobně tomu bylo s prorockým výrokem judského velekněze, jak jsme si ukázali z evangelia Janova. Ba co víc, Kristova smrt měla „shromáždit rozptýlené dítky Boží“ (Jan 11,52). Ježíš je sku-

tečně Beránek Boží, který snímá hřích světa. (Viz Jan 1,29).

2. Jednota v Kristu

Oč zvláště prosil Ježíš pro své učedníky? Jan 17,23

Byl zajedno Pavel se svým Pánem? Sk 18,9—11

Bůh poslal Ježíše na svět jako vykupitele světa. Přesvědčivým důkazem toho je jednota církve. Tuto skutečnost nemůže nikdo vyvrátit. Satan se snaží ničit tuto jednotu a soulad. Chce, aby nevěřící byli svědky hádek a sporů mezi věřícími křesťany. To je má totiž utvrdit v jejich nevěře a hříchu a odvrátit od náboženství. Ti, kteří vyznávají pravdu a mají mezi sebou spory, zneuctívají Boha.

Jak se stará Bůh o to, aby věřící měli podíl na božské přirozenosti? 2 Petr 1,4

3. Tajemství jednoty

Jaký rys povahy členů církve ve Filipis vyzdvihoval Pavel? Fil 2,5

Ježíšův příklad má silný vliv na formování povahy křesťana. Žádný jiný vliv v dějinách světa se mu ani zdaleka nevyrovná. Ježíš byl Bůh, a přece se ponížil a přijal podobu služebníka. Sloužil těm, kteří se od něho odvraceli. Posléze dobrovolně zemřel na kříži v zájmu lidí. Takovou obětí rozum nedovede pochopit ani vysvětlit. (Viz v. 6—8)

Jakého odlišného ducha pozoroval prorok Izaiáš u Lucifera? Iz 14,13.14

Křesťana ovládá duch Kristův. To je tajemstvím jednoty církve. Křesťan se nesrovnává s žádným jiným člověkem. Nenamlouvá si, že je lepší (viz Fil 2,3). Nevyžaduje přednost před jinými. Nežárí na toho, kdo je v popředí. Blaho jiných jej zajímá a těší právě tak, jako jeho vlastní (v. 4).

Kdo takto ovlivňuje křesťana? Fil 2,13

4. Potřeba jednoty

Jak zdůraznil Pán Ježíš důležitost a význam jednoty také mimo církev? Mat 12,25

Někteří lidé všemožně odmítají Kristovo vladařství. Farižové zašli tak daleko, že Ježíšovu uzdravující moc přisuzovali démonským silám. Na Ježíšovy připomínky však nenalezli odpověď. Jednota církve církev buduje. Bez jednoty by církev padla. Je však nutno zdůraznit, že jednota církve je založena na jednotě s Bohem.

Jak vysvětlil Pavel Korintským, že jejich neshody škodí církvi? 1 Kor 1,13

Členové církve se přecasto váží na některého jednotlivce. Církev je vždy v nebezpečí, že se dá strhnout nějakým silným vůdcem. Vedoucí osobnosti v církvi musí na to vždy pamatovat. Musí usměrňovat věřící k pravému Vůdci v církvi — k Ježíši Kristu.

Jedině kým se může křesťan chlubit? 1 Kor 1,30.31

5. Dorůstání k jednotě

Oč se modlil Pavel za každého věřícího? Ef 4,15

Jak laskavě promlouvá Pavel korintskému sboru? 1 Kor 1,2; 2 Kor 1,1

Církevní sbor v Korintu přes všechny své chyby byl „církví Boží“. Církev se může zdát slabá a chybnější, přece je však tím jediným na světě, oč Bůh svrchovaně pečuje. V církvi Bůh zjevuje svoji milost. Bůh zde rád zjevuje svoji moc, která přetvořuje lidská srdce.

Připouští Pavel, že církev není bez nedostatků? 1 Kor 11,19

Jednota je cíl, o který máme usilovat. E. G. Whiteová říká: „Bratří a sestry, nedovolte, aby vás něco oddělilo od Boha a také vzájemně mezi sebou. Nemluvte o věcech, které rozdělují. Namísto toho se utvrzujte v lásce a v pravdě, která je v Ježíši.“

6. Překážky jednoty

Jak ličí Pavel církev, když mluví o úloze Božích služebníků při růstu církve? 1 Kor 3,9

Může se stát, že členové církve na chvíli zapomenou, že jejich život usměřňuje Bůh. Chválí toho, kdo jim byl ku požehnání. Každá zahrada musí mít toho, kdo „sází“, i toho, kdo „zalévá“. Církev je však Boží zahrada a zde všechna sléva a chvála patří Bohu. Musíme uznat toto Boží vlastnictví. Pak nebudeme mít sklon k rozdělení na nepřátelské směry nebo skupiny.

Co lze pozorovat ve sboru, kde jsou členové rozdělení? 1 Kor 3,3

O Ježíšových učednících E. G. Whiteová napsala: „Už nebyli neučení a nevzdělaní. Už to nebyla skupinka žárlivých a mezi sebou soupeřících mužů. Už nehledali světenskou slávu. Byli jednotní. Byli jedna mysl a jedna duše. Jejich myšlenky ovládl Kristus.“

9. úkol — dne 26. února 1983

Disciplina z lásky

Zákl. verš: Přisl 29,17

Disciplina neznamená násilné ovládání. Je to uvědomělé podřízení se zásadám. Z biblického hlediska je to způsob výchovy učedníků.. Učedník dobrovolně přijímá pravidla chování, aby dosáhl toho, co uznává za dobré. Mnohem snadněji je někoho ovládat, nežli změnit jeho smýšlení. Ovládání bez změny smýšlení nemá trvalý účinek.

Mezi láskou a disciplinou je podle Písma úzký vztah. Církev je místem lásky. Musí však být také místem disciplíny. Vychovatelem je sám Bůh. Je příkladem rodičům a dětem i církevním představitelům.

Pánu na nás záleží. Chceme-li vejít do Božího království, musíme se podřídit Boží disciplině.

Jako členové církve musíme pěstovat sebedisciplínu. Musíme ovládat své zvyky. Často bychom chtěli ovládat a usměrňovat jiné, ale zapomínáme sami na sebe. Bude-li chtít ukáznit jiné, musíme dbát na určité zásady. Chybujícím nebo bloudícím nepomůžeme, nebudeme-li dbát biblických zásad.

Církev není dokonalá ani zdaleka. V církvi jsou vždy takoví, které je třeba usměrňovat. Dokážeme konat dílo nápravy v pokoře a lásce k hříšníkovi? Stále pamatujme na to, že spravedlnost a milosrdenství patří k sobě. Jedno i druhé má svůj čas. Správně uplatnit tyto vlastnosti nám pomůže jediné nadlidská moudrost Ducha svatého.

1. Božská disciplína

Jak se Pán chová k těm, které miluje? Žid 12,6

Pisatel dopisu Židům cituje Přisl 3,11.12. Ukazuje na laskavý vztah mezi otcem a synem. Láska nebrání otci, aby svého syna neusměrňoval a nekáral. Příkladem je nám sám Bůh.

Kárání není příjemné a nesnáší se lehko, ale jeho ovoce je dobré (viz Žid 12,11). Některé děti rády uhýbají před disciplínou. Mnozí dospělí zas uhýbají před disciplínou Boží.

Co je záměrem Boží disciplíny? 5 Moj 8,2—5

Který z Božích záměrů s námi připomíná apoštol Petr? 2 Petra 3 9

Pán Bůh má s každým z nás svůj zvláštní záměr. Musíme činit pokání ze svých hříchů a vrátit se k němu. Jen tak budeme zachráněni. Všechno, co Bůh činí a dopouští, má tento jediný cíl. Měli bychom tudíž ochotně souhlasit s každým Božím plánem s námi. Měli bychom být vděční za jeho vedení. Vše to je v našem nejlepším zájmu.

2. Sebeovládání

Proč Pavel uznával nutnost sebeovládání? 1 Kor 9,27

Ušlechtilý charakter nelze získat náhodou. Není výsledkem nějaké zvláštní přízně nebo darů Prozřetelnosti. Je možno jej získat pouze sebedisciplinou. Nižší přirozenost se musí řídit zásadami přirozenosti vyšší. Ušlechtilý charakter je výsledkem podřízení vlastního já službě Bohu a lidem.

Jak ovlivňuje charakter tělo, ducha a duši?

E. G. Whiteová říká: „Tělo musí být podřízeno vyšším silám lidské bytosti. Vášně musí ovládat vůle, která sama je zase podřízena Bohu. V životě musí vládnout královská moc rozumu, která je posvěcená božskou milostí. Síla rozumu, jakož i tělesná síla a délka života jsou závislé na neměnných zákonech. Poslušností těchto zákonů může člověk zvítězit nad sebou, nad svými sklony „nad duchovními mocnostmi zla vysoko“.

Která oblast života potřebuje zvláštní sebeovládání? Dan 1,8

3. Snaha o nápravu jiných

Jak se má chovat křesťan, který chce poučovat jiné?

Mat 18,15

Kdo chce poučovat jiné, musí se sebekriticky dívat sám na sebe, protože se často stává, že ten, kdo poukazuje na chyby jiných, přehlíží svoje vlastní.

V každém případě je nutno mít na zřeteli následující:

- a) Jdi za tím, kdo ti ublížil.
- b) Nestačil-li první krok, udělej ještě druhý — přizvi jednoho nebo dva svědky.
- c) Jako třetí krok předlož celou záležitost sboru.

Jak se má zachovat sbor, jestliže člen, který se dopustil chyby, nechce uznat rozhodnutí sboru ani se mu podřídit?

Mat 18,17

Zavrhuje-li někdo církevní autoritu, sám se vylučuje z církevního obcenství.

Dle rady Pána Ježíše mají se problémy mezi věřícími řešit v rámci církve. Nikdy by se neměly vynášet na veřejnost. Jestliže věřícímu ublížil jeho duchovní bratr, nikdy by se neměl dožadovat řešení záležitosti u světského soudu.

4. Potřeba řádu

Proč je někdy v církvi zapotřebí disciplinární postup?
Tit 1,10

Někteří lidé nechtějí uznat žádná pravidla. Vzpírají se každému usměrňování. Na všem vidí chyby. Sami nejsou schopni vést, ale také se nechtějí nechat vést. Takoví lidé mají obvykle nejvíc námitek ke všemu, stále si stěžují a rozšiřují nezodpovědné řeči. Vždy potřebují nějaké posluchače, třebaže nemají jedinou tvořivou myšlenku.

Jak se musíme chovat k těmto lidem v církvi podle ród ap. Pavla? Tit 1,11

Jaké kárání si zaslouží ti, kteří působí v církvi rozkol?
Tit 1,13

Záměrem tvrdšího disciplinárního postupu není někomu ublížit. Má tím být jen ukázána závažnost jeho činu a důležitost nápravy. Mnozí odpovědní pracovníci v církvi jen neradi přistupují k disciplinárním opatřením. Rádi by to přenechali jinému. Nepravost však musí být nazvána pravým jménem. Tím silí víra, objasňují se stanoviska a dochází k nápravě.

5. Pořádek v církvi

Jak se měli zachovat korintští křesťané v případě veřejného hřichu? 1 Kor 5,1.2

Apoštol Pavel zřetelně říká, že církev nesmí trpět veřejný hřích. V korintském sboru však nic proti tomu nepodnikli, ba co víc, ani je netrápilo, že se v tom nic nedělá.

V zájmu samotného hříšníka je nutné disciplinární řešení. Musí pochopit, že jeho jednání je hříšné a není možno to trpět.

Jak uplatnil Pavel tento kázeňský postup ve dvou dalších případech? 1 Tim 1,20

Jak obrazně naznačil Pán Ježíš, že někdy je nutno postupovat přísně? Mat 5,29.30

6. Spravedlnost a milosrdenství

Jak se mají členové církve chovat k sobě navzájem? Kol 3,12.13

Křesťan nesmí projevovat pyšného a kritického ducha. Samospravedlivost jej může strhnout k unáhlenému odsouzení bližního. Může se dokonce domnívat, že je svatější nežli jeho spolubližní. Tím však Bůh není oslaven. Lidé nejsou s to správně posuzovat jiné. V životě lidí je toho ještě příliš mnoho, co neznáme, ani nemůžeme postřehnout.

Proč mají být věřící opatrní, než vynesou soud nad druhým? 1 Kor 4,5

Všechna naše dobrota pramení z Boha. Všechna naše vítězství způsobila Boží moc. Nemáme důvodu vychloubat se čímkoli. V přístupu k jiným měli bychom být taktičtí a zdrženliví. To však neznamená, že máme tolerovat hříchy. Svůj soud však vynášejíme v pokoře a tichosti (viz 2 Tim 2,24—26).

Jak se zachoval Pán Ježíš k hříšné ženě? Jan 8,11

Žena cítila, že Ježíš chápe její situaci. Věděla, že je milosrdný. V hloubi svého srdce byla Bohu velice vděčná. Nikdy více již nechtěla hřešit. Milost nepopírá hříchy. Pomáhá hříšníkovi v boji proti hříchu. Přitahuje jej k Bohu. Od Boha čerpá sílu k vítězství nad hříchem.

Povolání k službě

Zákl. verš: 1 Tim 6,12

Pavel píše Timoteovi a nazývá jej „Božím člověkem“ (v. 11). Napomíná jej, aby se vyhnul způsobům světa, který zavrhuje učení Krista (v. 3). Lidé mnoho diskutují o věcech, které nemají s pravdou nic společného (v. 5). Z lásky k penězům jsou ochotni vzdát se církve. Tím působí sobě i jiným mnoho bolesti (v. 10). Boží člověk však má následovat spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti a tichosti“ (v. 11).

Člen církve se liší od člověka ve světě tím, že má ještě jiné zájmy a cíle. V dnešním úkolu chceme uvažovat o těchto odlišnostech.

Prvořadým zájmem věřícího je, aby byl důstojným svědkem svého Pána. Toto svědectví plyne z jeho zkušenosti. Ve svém životě zakusil Boží lásku, a proto vždy a všude chce Bohu vzdávat chválu. Poznává, že služba Bohu přináší nesmírná požehnání. Neznamená to však, že musí být výřečným kazatelem. Nemusí být ani v poznání Písma učencem. Chce prostě svědčit o tom, co prožil, jako ten slepý, jehož Pán Ježíš uzdravil: „To vím, že byv slepý, nyní vidím“ (Jan 9,25). Nejmocnějším svědectvím je svědectví osobní zkušenosti.

Člen církve čerpá duchovní poznání z Božího slova. Chce sloužit svému Pánu celou svou bytostí, proto dbá o své tělesné i duchovní zdraví. Jako občan této země je si vědom svých povinností vůči bližním a chce být svému okolí ku požehnání.

1. Svědectví o Kristu

K čemu vyzval Pán Ježíš církev? Mar 16,15

Cílem kázání evangelia je záchrana lidí. Je pravda, že všichni nejsou ochotni slyšet zvěst evangelia a přijmout ji. Slyšení evangelia dává každému příležitost rozhodnout se buď pro věčný život nebo pro věčnou smrt.

Zvěstování evangelia nezná územní hranice. Boží zvěst má slyšet „každý národ, pokolení, jazyk i lid“. Členové církve mají vydávat svědectví o tom, co Ježíš pro ně učinil. Volají lidi ku pokání a v Kristově jménu ohlašují slíbené odpuštění (viz Luk 24,47.48).

Jaký příkaz dal Pán Ježíš všem křesťanům? Mat 5,16

Kristus je to „pravé světlo“ (Jan 1,9), které osvětluje každého člověka. Křesťan má být odrazem světla, které přináší život těm, kteří žijí ve tmě, nevědomosti a strachu.

Proč tak mnozí nepřijímají světlo? Jan 3,19

2. Studium Slova

Jaký rozdíl byl mezi Židy v Berii a v Tesalonice? Sk 17,11

Mysl berienských nebyla zatemněna předsudky. Byli ochotni přemýšlet o pravdivosti učení apoštolů. Studovali Písmo proto, aby se dověděli vše o zaslíbeném Mesiáši. Každý den studovali Písmo a když srovnávali jeden verš s druhým, nebeští poslové osvětlovali jejich mysl a působili na jejich srdce.

Každý z nás bude jednou souzen podle množství světla, jehož se mu dostalo. Pán posílá své posly se zvěstí spásy, a ti, kteří ji slyší, budou odpovědni za to, jak se k poselství zachovali. Ti, kteří upřímně hledají pravdu, budou pečlivě studovat slyšenou zvěst ve světle Božího slova.

Jakou radu dal Pavel Timoteovi, jakožto mladému služebníku Slova? 1 Tim 4,13

Proč bylo Boží poselství napsáno? Řím 15,4

3. Péče o tělo

Jak má křesťan pečovat o své tělo? 1 Kor 6,18

Křesťané si uvědomují odpovědnost za své tělo i za zdraví. Nevěří, že tělo samo o sobě by bylo špatné a že duše dokáže žít i bez těla. Takové učení je nebiblické (viz 1 Moj 2,7).

Co říká Pavel o tom, jak má křesťan udržovat své vlastní tělo v podřízenosti vyšším zákonům? 1 Kor 9,27

Tělo je chrámem Ducha svatého. Proto je nutné náležitě o ně pečovat.

Jaké zaslíbení dal Bůh Izraelcům ohledně jejich zdraví? 2 Moj 15,26

4. Věrnost vládě

Co říká Pavel o povinnosti věřících vůči vládě? Řím 13,1

Ne každá vláda se řídí spravedlivými zásadami. Pán však vidí vše v širokých a dalekosáhlých souvislostech a nezapomíná na svrchovaný cíl stvoření a vykoupení lidí.

Jaký je správný vztah věřícího k vládě? Řím 13,2

Křesťan plní své občanské povinnosti, svědomitě pracuje, odvádí daně. Chce poctivě žít a podle svých sil a schopností pracuje pro blaho svých spolubližních. Respektuje zákony země, které je občanem, šíří pokoj a blahodárny vliv. To však neznamena, že by byl slepým vůči nedostatkům a chybám společnosti. V případě křivdy se ochotně zastane pravdy a spravedlnosti.

Má se křesťan domnívat, že mu žádný nemůže ublížit? Mat 24,9

5. Péče o vdovy a sirotky

Jak ukazuje Jakub pravé náboženství? Jak 1,27

Kterými slovy naznačuje Jan úzkou souvislost lásky k Bohu a k bližnímu? 1 Jana 4,20.21

Velmi snadno se řekne: „Miluji Boha“. Pravost naší lásky k Bohu dokazuje naše láska k bližním. Pak vznikne otázka, zda skutečně milujeme ty, s nimiž se denně stýkáme.

Co říká Pavel, jak se má křesťan chovat vůči bližním?
Řím 12,13—16

Věřící ze světa neutiká, i když se vyhýbá jeho hříchům. Chce šířit na každém místě poselství o Boží lásce a péči. To také patří k činnosti celé církve.

Jaké požehnání bude odměnou pro ty, kteří jsou laskaví k trpícím? Žalm 41,2—4

6. Výchova mládeže

Jaký příkaz mají rodiče ohledně svých dětí? Přísl 22,6

Co říká Pán Ježíš o dětech a jejich duchovním životě?
Mat 19,14

Někdy přehlízíme význam dětí pro blaho společnosti. Zapomínáme na jejich místo při bohoslužbách. Rodiče pro své jiné zájmy často zapomínají na výchovu dětí. Nejpožehnanější úroky však přináší čas prožitý s nimi.

Jakými slovy líčí žalmista, že dokonce děti ukazují na velikost a slávu Boží? Žalm 8,3

Pán Ježíš připomenul tato slova židovským vůdcům, kteří nelibě nesli, že také děti vítaly Ježíše, když vjížděl do Jeruzaléma (viz Mat 21,16). Mnohdy nechápeme, že děti jsou dost vyspělé, aby mohly věc pochopit a rozhodovat se. Často jsou rodiče překvapeni, jak správně si počínají jejich děti.

Řádem k účinnější službě

Zákl. verš: 2 Moj 40,4

Bůh vyvedl Izraele z Egypta. Dal mu přesný organizační plán. Oznámil podrobné směrnice ohledně Velké noci (viz 2 Moj 12). Izraelité měli učinit vše, co jim bylo přikázáno. Jen tak mohli očekávat splnění Božích zaslíbení.

Pán Bůh dal podrobné pokyny pro výstavbu svatostánku (viz 2 Moj 25). Svatyně měla být postavena podle vzoru, který Mojžíš viděl na hoře Sinaj (viz v. 40). Pán Bůh oznámil také podrobnosti o oblečení kněží i o družích obětí. Vše se mělo řídit podle určitého řádu. Bůh dokonce oznámil slova žehnání, která měli pronášet kněží (viz 4 Moj 6,23—27).

Proč Pánu Bohu tak záleželo na každé jednotlivosti? Cokoli Bůh koná, dotýká se celé jeho bytosti. To platí od stvoření až po vykoupení. On ví, co je nejlepší, a to také chce. Pořádek je mu vlastní. Cokoli dělá, vyznačuje se pořádkem a účelností. Hřích to byl, který vnesl do vesmíru nepořádek. Hřích bude nakonec zničen a pak se celé stvoření vrátí ke své původní dokonalosti. Již nikdo nebude přestupovat zákon vesmíru.

V dnešním úkolu chceme uvažovat o významu organizace v církvi, aby její služba byla stále lepší. Pavel říká korintskému sboru, že bohoslužba musí být konána podle řádu a důstojně. Musí se však řídit zdravým rozumem. Bohoslužba má být srozumitelná, aby návštěvníci věděli, oč jde. Ti, kteří slouží slovem, mají se vyjadřovat tak, aby všichni rozuměli. Bůh, jehož ctíme, je Bohem pořádku.

1. Bůh pořádku

Co říkal apoštol Pavel o řádu při bohoslužbách? 1 Kor 14,40

Které zásady církevního řádu uvádí Pavel?

- a) Bohoslužba musí mít smysl.
- b) Zvěst musí být věřícím srozumitelná.
- c) Návštěvníci mají poznat, že bohoslužba je příležitostí, kdy se Bůh setkává se svým lidem.
- d) Záměrem bohoslužby je povzbudit a posilnit členy církve.
- e) Když někdo mluví, ostatní musí mlčet.

Kdo dal Pavlovi právo, aby církvi radil? 1 Kor 14,37

Bohoslužba není příležitostí k tomu, abychom se pobavili se známými nebo předvedli naše schopnosti, nebo vyjadřovali osobní otázky a nevěnovali se slovům a projevům jiných. Bohoslužba má svým řádem sloužit k Boží slávě a svou srozumitelností odpovídat potřebám lidí.

2. Pořádek u izraelského lidu

Která zásada byla skryta v radě Jetry, kterou dával Mojžíšovi ohledně vlády nad Izraelem? 2 Moj 18,18

Jaký význam měla Jetrova moudrá rada? 2 Moj 18,19
—26

Co čteme o počátcích bohoslužebného pořádku ve svatyni? 3 Moj 1,1; 4,1; 6,1; 8,1; 11,1

Bůh dal Mojžíšovi naučení. Ukázal mu, jaký má být bohoslužebný řád ve svatyni. Skutečným vůdcem lidu na poušti byl Bůh. Izraelité měli dávat dobrý pozor na jeho naučení. Bůh používal lidi za své nástroje, aby uskutečnil své záměry. Vše mělo probíhat podle předem dobře uváženého plánu.

Jak úzce spolupracoval Ježíš se svým Otcem na přípravě svého životního plánu? Jan 5,30; 8,28

Kristus ve svém pozemském životě nesledoval vlastní plány, ale řídil se Božími záměry. Denně mu je Otec zjevoval. Tak podobně také my máme být závislí na Bohu

a pak bude náš život prostým plněním Boží vůle. Odevzdejme mu svůj život, a On bude řídit naše kroky.

3. Boží armáda

Jaké přirovnání používá Pavel, aby Timoteovi ukázal, jak se křesťan chová? 2 Tim 2,3

Co v tomto podobenství se vztahuje na církev? 2 Tim 2,4

Pavel poukazuje na dvě příbuzné oblasti: A. Každý voják má velitele. Věřícímu je velitelem Ježíš Kristus, hlava církve. B. Voják koná vojenskou službu, ke které byl povolán. Podobně také člen církve plní ve svém životě především křesťanské povinnosti.

Příkladem dobrého vojáka Ježíše Krista byl apoštol Pavel. Před obrácením bojoval proti církvi a plnil příkazy svých nadřízených (viz Gal 1,13). Cestou do Damašku prožil obrácení. Od té doby se z něj stal největší misionář. Pavel byl také největším z teologů. Svůj život zasvětil jen jedinému cíli — kázání evangelia (viz 1 Kor 9,16). Snášel těžkosti a příkoří jako dobrý voják. Byl naplněn Duchem svatým, který ho vždy vedl. Není divu, že mohl říci: „Dobrý boj jsem bojoval“ (2 Tim 4,7).

4. Ježíš vysílá učedníky

Nač pamatoval Pán Ježíš, když vyslal první učedníky? Mar 6,7

Co dokazuje starozákonní zkušenost malé skupiny bojovníků, která plnila Boží důležitý záměr? Soudců 7,2—15

Na člověka musí působit nadlidská moc, aby v něm byl obnoven Boží obraz a aby byl způsobilý konat Boží dílo; to však nevyklučuje lidskou přirozenost. Člověk spoléhá na Boží moc, Kristus skrze víru přebývá v jeho srdci a lidská síla se projeví jako účinná moc v konání dobra.

Ten, který kdysi povolal do práce galilejské rybáře, zve i dnes lidi do své služby. Tak jako tenkrát skrze své učedníky zjevoval svoji moc, chce ji zjevit i dnes skrze

nás. Ať jsme jakkoli nedokonalí a hříšní, Pán Bůh nás zve do vzájemného společenství a za učedníky Ježíše Krista. Zve nás do své školy, abychom byli spojeni s Kristem a konali jeho skutky.

5. Potřeba organizace

Co si uvědomoval Pavel, když na ostrově Krétě nechal Tita? Tit 1,5

Pavel viděl, že není dostačující, aby všude byly skupiny věřících, kde zvěstoval evangelium. Bylo zapotřebí zorganizovat tyto skupiny do čínorodých církevních sborů. Každý z nich měl mít vlastního staršího. Sám neměl dostatek času, aby vypracoval organizační řád dopodrobna, to přenechal Titovi.

Tento postup je aktuální i dnes. Při utvoření sboru je zapotřebí zvolit výbor sboru, a to takové lidi, kteří by mohli být odpovědní za vše, co ke sborovému životu patří.

O které další důležité věci se musí starat církevní sbor? 1 Kor 9,13.14

V minulosti se Pán Bůh staral o levity desátkovým systémem. Tento osvědčený systém plní dodnes důležitou úlohu ve službě evangelia. Svépomocné akce ve sborech nejsou pravidlem. Dokonce ani pohostinnost, na kterou Ježíš upozorňoval své učedníky, není v dnešním světě běžná. Boží desátkový systém je tudíž pro rozmach díla evangelia i dnes velmi aktuální.

6. Cílem organizace je služba

Kterým rozhodným čincem se postavil Ježíš proti nepravosti na svatém místě? Jan 2,15

Jak se může organizace s církevními obřady stát překážkou duchu bohoslužby?

Zlo nepochází z organizace. Příčina může být v tom, že organizace se stane hlavní náplní a zastíní význam pobožnosti. Okázalost a různé zvyklosti bývají často na prv-

ním místě. Co má být jednoduché, stane se složitým a z velkého úsilí hývá neúměrně malý výsledek.

Někteří lidé se domnívají, že ke konci času má každé dítě Boží jednat nezávisle na jakékoli církevní organizaci. Boží vůle je však jiná. V šíření evangelia je krajně důležitá spolupráce. Vždyť i všechna nebeská tělesa poslouchají zákony vesmíru.

12. úkol — dne 19. března 1983

Vůdcové v roli služebníků

Zákl. verš: 1 Jana 3,16

Vedoucí úloha v církvi je zcela odlišná od vedoucí úlohy mimo ní. V církvi je služba nejvyšší ctí.

Pán Ježíš dal v tom směru nejlepší příklad slovem i skutkem. Řekl, že přišel sloužit jiným, a každý den to svým životem také dokazoval. Projevil to také u poslední večeře s učedníky. Odložil svrchní šat, vzal lněné plátno, přepásal se a učedníkům umyl nohy (viz Jan 13,4.5). Jeho učedníci byli povoláni k tomu, aby byli prvními představiteli církve. Řekl jim, aby následovali jeho příkladu.

Vůdcovství v církvi závisí především ve službě druhým. Pavel se pokládal za služebníka všech lidí. Službě evangelia se odevzdal bez výhrad. Řekl: „Napodobňujte mne, tak jako já Krista“ (1 Kor 11,1).

Nezapomeňme, že dary Ducha svatého byly dány „k dílu služebnosti“ (Ef 4,12). Dokonalost a svatost nesmějí být samoučelné. Jsou to jen prostředky k určitému cíli. V Boží službě mají pomáhat lidem zjevovat Boží slávu.

Cílem daru Ducha svatého v církvi je služba lidem. Apoštol je poslán se zvěstí o spasení. Prorok mluví na místě Božím a připomíná lidem pravdy, podle nichž mají žít. Učitel vede, usměrňuje a poučuje o cestě spravedlnosti.

1. Pán jako služebník

Proč přišel Pán Ježiš na tento svět? Mat 20,28

Jaké pravomoci vyplývají z postavení ve světské organizaci?

Ve světském vládnoucím systému bývají zájmy vůdců nejednou průhledné a nanejvýš sobecké, jakoby všichni lidé zde byli jen pro to, aby sloužili vládnoucí třídě.

Kristus budoval království na zcela jiných zákonech. Lidé zval k službě, ale ne proto, aby prosazovali vlastní autoritu. Silní měli snášet břímě slabých. Moc, postavení, nadání a výchova měla být použita k službě pro blaho lidí. Členové Kristovy církve se mají řídit tímto příkladem.

Jakými zásadami se ve své službě lidem řídil apoštol Pavel? 1 Kor 9,19; 10,33

Pavel věděl, že svůj život může prožít dvojitým způsobem. Tuto svobodu má každý člověk. Pavel se rozhodl pro službu služebníka. Měl jen jediný cíl — přinést zvěst o spasení co nejvíce lidem. Nestaral se o vlastní zájmy, ale o věčné blaho svých bližních. Rád se přizpůsobil jiným, jen aby jim byl k požehnání.

2. Povolání k službě

Co podnikla církev, aby rozřešila problém velkého vzrůstu členstva a s tím i vzniklých potíží? Sk 6,3

Církev velice vzrostla. Apoštolové měli potíže s některými kulturními i rasovými problémy (v. 1). Bylo tudíž zapotřebí rozšířit vedení církve. Apoštolové se chtěli věnovat jen kázání Božího slova a péči o duchovní záležitosti. Bylo však zapotřebí postarat se také o vdovy v různých církevních skupinách. Musel být určen někdo, kdo by dohlížel na správné rozdělování podpor.

Byly to nové problémy. Vyžadovaly změny ve vedení. Jak to učinit dobře a v klidu? Výsledky ukazují, že apoštolská rozhodnutí byla správná (v. 7). Církev v nových

situacích musí vždy umět provést potřebné organizační změny. Má se to dít pod vedením Ducha svatého.

3. Dary pro službu

Jak zdůvodňuje apoštol Pavel přítomnost darů Ducha?
Ef 4,12

Apoštol Pavel se vyjadřuje takto: „... pro spořádání svatých, k dílu služebnosti“.

Služba vůdce se má zvláště uplatnit ve vzdělávání členů k službě. Řídíme se tím v našich sborech?

Často představitelé církve chtějí všechno vykonávat sami. Členové netečně sedí a čekají. To však není v souladu s Písmem. V prvotní církvi tomu tak nebylo.

Živá církev je církví, kde kazatel vede a vychovává členy. To snad může být pro kazatele náročné a často vysilující. Lépe by bylo, kdyby si všechno udělal sám. Boží plán je však jiný. Bůh dal dary lidem. Ti mají vyučovat zas další, jak sloužit a vzdělávat tělo Kristovo.

4. Postavení a úkol vedoucích

Jak popisuje apoštol Pavel některé vedoucí v církvi?
Ef 4,11

Vedoucí v církvi nejsou samozvanci. Jejich povolání je od Krista. On je povolal a ustanovil. Jsou užiteční podle toho, kde a jak konají svou práci.

Postavení v církvi se zásadně liší od postavení ve světě. Ve světě si člověk může vybrat práci, která se mu líbí nebo mu vyhovuje. Přípravuje se na ni na studiích a pak čeká na příležitost. Povolání k službě vedoucího v církvi přichází jen od Krista. Je to jen jeho vůle.

Které dary Ducha uvádí Písmo jako prvořadé pro život církve?

Apoštolové. Jejich poslání bylo tím největším posláním, k jakému kdy byli lidé povoláni. Měli být Božími spolupracovníky na záchraně lidí.

Proroci. Prorok není jen ten, kdo předpovídá budoucnost. Prorok také předává poselství toho, který jej poslal.

Evangelisté. Evangelista byl zvěstovatel radostné zvěsti o spasení. Filip byl evangelistou v Samaří (Sk 8, 5). Pavel povzbuzoval Timotea, aby konal dílo evangelisty (2 Tim 4,5).

Pastýři a učitelé. Pastýřská a učitelská služba se vzájemně doplňují. Jedna bez druhé nebývají úplné.

5. Starší a rada starších

Jak byli ustanoveni starší v církevních sborech, které Pavel založil? Sk 14,23

Jak rozřešila církev problém učení a praxe? Sk 15,2;
Čti celý příběh Sk 15,1–35

Všimněme si:

- Problém není jednoduchý. Patří k němu také pozadí a předsudky lidí.
- Obě strany používaly silné argumenty. Tím však problém neodstranily.
- Problém ovlivnil celou církev.
- Delegáti byli navrženi, zvoleni, vysláni a přijati. Přítomni byli apoštolové a starší.
- Jakub shrnuje důvody a dává odpověď.

Koncil jednal podle daných hlasů a s důstojností církve, která byla založená z Boží vůle. Výsledkem všech úvah bylo potvrzení samotného Boha, že svého svatého Ducha vylil i na pohany. Všichni si uvědomili, že musí uznat vedení Ducha svatého.

6. Falšní vůdce

Jakého vůdce nemáme ve všem následovat? Mat 23,3

Když čteme celou kapitolu ev. Matouše 23, získáváme obraz zlého vedoucího. Mohou si vedoucí v církvi dovolit mít některou z těchto vlastností? Ovšemže ne, jestliže v je-

jich srdci vládne milost Kristova. Stále však může hrozit nebezpečí, že církev se bude řídit vůlí člověka. V takovém případě nesmí mluvit Božím jménem a konat jeho dílo. Tak kazatelé přestávají být pastýři stáda a stávají se jen nádeníci, najatí za mzdu, kteří v případě nebezpečí stádo opouštějí. Takoví lidé nesplnili povolání, pro něž se rozhodli.

Jak si mají počínat správní vedoucí církve? 1 Petr 4,10.11
Apoštol Petr jakoby zde říkal: Konáš-li křesťanskou službu, nemůžeš se chovat tak, jakobys někomu dělal milost, anebo někoho platil z vlastních zdrojů. Musíš pracovat s jasným vědomím toho, že dáváš pouze to, cos sám přijal od Pána. Budeš-li mít k tomu tento přístup, pak tě to uchrání od jakékoli pýchy.

13. úkol — dne 26. března 1983

V práci a v očekávání

Zákl. verš: 2 Petr 3,11.12

Dosud je církev církví putující a bojující, ale blíží se den, kdy bude církví vítěznou. Bude to slavný den. Do toho dne musí být církev připravena na setkání s ženichem. V dnešním úkolu chceme uvažovat o některých varovných pokynech pro církev. Církev potřebuje v určitých směrech nápravu. Před příchodem Pána Ježíše Krista musí nastat určité změny.

Především se chceme učit z podobenství o desíti pannách. Všimněme si odkladu ženichova příchodu. Všechny panny zaspaly, avšak některé počítaly i s touto možností. Neznáme den a hodinu druhého adventu, a proto musíme být připraveni. Očekáváme v naději. Víme, že Pán Bůh nejlépe ví, kdy je vhodná doba ke žni. To musíte přenechat jemu samotnému. Jedno je však jisté: Odklad je

v zájmu všech a pramení z Boží milosti a trpělivosti. Bůh nechce, aby někdo zahynul.

Cirkev v poslední době bude svědkem velkých změn. Písmo praví, že nastanou nebezpečné doby. Celé stvoření nařiká. S hříchem a zlem se není možno smířit. Jediným řešením je druhý příchod Pána Ježíše Krista.

1. Moudré a nemoudré panny

Jakým podobenstvím ukázal Pán Ježíš na stav cirkve před druhým příchodem? Mat 25,1

Která skutečnost, jež souvisí s druhým příchodem Krista, vyžaduje trvalou bdělost lidu Božího? Mat 25,13

Znalost Písma bez Ducha svatého nemá cenu. Teorie pravdy bez doprovodu Ducha sv. nemůže člověka probudit ani posvětit srdce. Člověk může znát přikázání i zaslíbení Písma. Jestliže však Duch Boží v srdci tuto pravdu neутvrdí, charakter zůstane bez změny. Duch svatý musí dát světlo, jinak nebudou lidé schopni rozlišit pravdu od bludu. Klopýtnou o zákeřné svody satana.

Ti, kteří jsou představeni nemoudrými pannami, to nejsou pokrytci. To jsou lidé, kteří si pravdu vážili, zastávali ji a rádi dleli ve společenství věřících, ale nepoddali se působení Ducha svatého.

Jaké varování vyjkl Pán Ježíš v ev. Matouše 8,11.12?

2. Živá naděje

Jak rozvinul Petr Ježíšovu myšlenku znovuzrození? 1 Petr 1,3

Křesťanská naděje se dnes soustřeďuje na druhý příchod Ježíše Krista. Nezáleží, zda je pro někoho stav světa příjemný nebo nikoli. Jde o budoucnost. Petr říká, že smíme hledět vpřed „k nehynoucímu dědictví“ (1 Petr 1,4). Tato odměna je připravena v nebesích Petrovi i nám.

Co napsal apoštol Pavel Titovi o křesťanské naději a jejích důsledcích? Tit 2,12.13

Toto je blahoslavená naděje. Učí nás nespokojit se s bezbožností a hříšnými zájmy a vede k správnému a zbožnému životu v přítomnosti. Člen církve se bez výhrad podřizuje Božím pravidlům spravedlnosti, protože patří do Božího království, které má zaslíbenou nehynoucí budoucnost.

K čemu je v cp. Židům připodobněn křesťanský život?
Žid 13,14

3. Dramatické změny

Na jaké změny v poslední době upozornil apoštol Petr?
2 Petr 3,10

Hřích, bolest a utrpení jsou skutečnosti, které prožíváme. Díky Bohu, že to tak nemá zůstat na věky. Přejde čas, kdy Bůh zničí hřích i se všemi jeho nedobrými následky. Do té doby má každý čas rozhodnout se. Bůh jasně projeví svůj charakter lásky. A hřích se projeví jako nesmyslný zločin. Ti, kteří jej milovali a páchali, zůstanou v jeho moci. Tak jako pro satana nebude ani pro ně už pak žádné milosti. Svět bude posléze očištěn od zlořčenství hříchu.

Co říká apoštol Pavel o stavu celého stvoření? Řím 8,17
—23

Pavel zná slávu budoucnosti. Ví, že jsme Božími dětmi. Jako děti „jsme dědicové Boží a spoludědicové Kristovi“ (v. 17). Celé stvoření touží po tomto stavu.

Jakým způsobem líčí autor listu Židům křesťanskou naději? Žid 6,19

4. Druhý advent

Nač upozorňuje křesťany apoštol Pavel? 1 Tes 4,13

Smrt milovaného člověka působí pozůstalým nesmírný žal. Křesťan však má naději. Milovaný člověk není ztracen navždy. Kristus vstal z mrtvých. Pavel píše o vzkříšení spravedlivých při druhém příchodu Krista.

Kam až se má dostat zvěst 'o druhém příchodu Pána Ježíše? Zjev 1,7

Jaké další důležité změny se mají odehrát při druhém adventu? 1 Kor 15,51—58

Smrt je dosud velkým nepřítelem. Při druhém příchodu Krista bude smrt navždy zahlazena. Porušitelné tělo bude nahrazeno tělem neporušitelným. Nyní jsme smrtelní, pak budeme nesmrtelní.

Při zmínce o druhém příchodu dotýká se ap. Jan praktické stránky. Říká, že budeme podobni svému Pánu. Budeme ho vidět tak, jaký je. Tato naděje nás má vést k tomu, abychom se už nyní snažili o čistotu, jakou se vyznačuje Ježíš (viz 1 Jana 2,3).

5. Svatební hostina

Z čeho se smějí těšit věrní Boží služebníci? Zj 19,7

Jan ve Zjevení směl vidět dobu před druhým příchodem Krista. Byl svědkem radosti svatých. Radovali se ze svatby Beránka s jeho nevěstou, kterou byl Boží lid. Nový Jeruzalém bude věčným příbytkem svatých. Jan dodává: „Blahoslavení, kteří jsou pozváni k svatbě Beránkově“ (v. 9).

Jaké podobenství použil Ježíš Kristus, aby dal patřičný důraz na podrobnosti svatební hostiny Beránka? Mat 22,1—14

E. G. Whiteová poznamenává: „Svatební roucho bylo utkáno na nebeském stavu a nemá v sobě ani jedinou lidskou nitku. Kristus jako člověk dosáhl dokonalosti charakteru a ten nyní nabízí nám.“

6. Nový Jeruzalém

Jaký výjev směl Jan vidět v nebeském vidění? Zj 21,2

Jaké podmínky budou existovat na obnovené zemi? Zj 2,3.4

V Písmu je dědictví svatých nazváno „vlastí“ (Žid 11, 14—16). Tam povede nebeský Pastýř své stádo k prame-

nům živých vod. Strom života plodí ovoce každý měsíc a jeho listí slouží ke zdraví národům. Jsou tam také věčně tekoucí potoky průzračné jako křišťál. Na jejich březích rostou krásné stromy, v jejichž stínu budou odpočívat vykoupení Páně. Jsou tam také rozsáhlé nížiny a krásná údolí, nad nimiž se zvedají mohutné vrchy. Na těchto pokojných rovinách u živých vod najde lid Boží — který tak dlouho byl cizincem a poutníkem — svůj domov.

Jak to vyjádřil prorok Izaiáš, když chtěl vystihnout rozdíl mezi přítomností a budoucností světa a celého stvoření?
Iz 11,6—9

Jen jediná památka zůstane: Náš vykupitel bude navždy nosit na sobě znaky svého ukřižování. Na jeho hlavě, v jeho boku i na rukou a nohou budou stopy krutého díla, které mu způsobil hřích.

Velký spor je u konce. Není už hřích a nejsou ani hříšníci. Celý vesmír je čistý. V celém stvoření vládne soulad a štěstí. Od toho, který to vše stvořil, proudí život, světlo a štěstí v celém prostoru, který nemá hranic. Od nejmenšího atomu až po největší světy, vše živé i neživé v neporušené kráse a dokonalé radosti ohlašuje, že BŮH JE LÁSKA.
